

KRÁLOVSTVO BEZ KRÁĽA

O salónnych marxistoch, ukradnutej Cirkvi
a novej totalite v mene slobody

ERIK MELIŠKA

Kráľovstvo bez Kráľa

O salónnych marxistoch, ukradnutej Cirkvi a novej
totalite v mene slobody

Erik Meliška

Edícia Kráľovstvo

Obsah

Úvod	5
Šampanské v ruke, Marx na tričku	16
Ukradnutá Cirkev a popretý pád	32
Hadie pokušenie 2.0: Sloboda ako vzbura	47
Kastrovaný boh kaviarní	67
Nová inkvizícia	84
Záver	107
Ako táto kniha vznikla	120

O knihe

Edícia Kráľovstvo

Kniha, ktorá bez servítky demaskuje pokrytectvo salónnych elít a ukazuje, prečo sa pokus vybudovať Kráľovstvo bez Kráľa vždy zvrhne na novú totalitu.

Úvod

„Potom povedali: Poďme, vybudujme si mesto a vežu, ktorá svojím vrcholom bude siahať do neba! Tak sa preslávim a nerozptýlime sa po celej zemi.“

– Genезis 11, 4

„Sme generácia, ktorá prepisuje staré dogmy. Už nepotrebuje zdedené pravidlá, sami vieme, čo je správne, spravodlivé a humánne.“

– Z prejavu na konferencii o budúcnosti spoločnosti

Diagnóza reality: Panoráma z presklenej terasy

Ak sa dnes podvečer postavíte na terasu niektorého z novopostavených výškových biznis centier v bratislavskom downtowne, uvidíte civilizáciu na vrchole svojho materiálneho triumfu. Pod vami svietia upravené promenády, dizajnové kaviarne, elektrické kolobežky a prémiové automobily. V klimatizovaných sálach prebiehajú prednášky o udržateľnosti, diverzite, globálnom rešpekte a technologickom pokroku. Ľudia, ktorí v týchto budovách sedia, nosia prémiové biele tenisky, popíjajú výberovú kávu z etiópskych fariem a ich komunikačné rozhrania sú vyladené do dokonalosti.

Zvonku to vyzerá ako splnený sen osvietenstva. Porazili sme hlad, odstránili sme fyzickú drinu, informácie celého sveta máme v reálnom čase vo vrecku a humanitárne ideály sú zapísané v každom firemnom memorande. Západný svet vytvoril najefektívnejší socioekonomický stroj v dejinách. Žijeme v prostredí, ktoré naši predkovia pred sto rokov nedokázali predpovedať ani v tých najdivokejších utópiách. Ak by kritériom ľudského úspechu bola len energetická hustota, výpočtový výkon na gram kremíka a dostupnosť exotického ovocia v januári, mohli by sme vyhlásiť koniec dejín a zatvoriť filozofické fakulty.

Lenže ak zídete z terasy o niekoľko poschodí nižšie a pozriete sa do tvárí tých istých ľudí, uvidíte čosi celkom iné.

Uvidíte generáciu, ktorá prepadá chronickým úzkostiam, prehľta antidepressíva ako ranné vitamíny a trpí nevysvetliteľným pocitom vnútornej prázdnoty. Uvidíte tridsiatnikov, ktorí dosiahli všetky kariérne ciele, kúpili si byty s výhľadom na Dunaj, no v tichu svojich minimalistických spální čelia existenciálnemu desu z vlastnej zbytočnosti. Uvidíte spoločnosť, ktorá napriek deklarovanej tolerancii hystericky reaguje na akýkoľvek nesúhlasný názor, panikári pri prvej zmienke o biologických faktoch a na sociálnych sieťach v sekundách organizuje digitálne popravy svojich blížnych.

Tento kontrast nie je drobná chyba v rozhraní. Nie je to prechodná vývojová anomália, ktorú vyrieši ďalšia

verzia operačného systému alebo nová vyhláška ministerstva školstva. Je to fatálny systémový error. Západný svet postavil dokonalú technickú infraštruktúru, ale stratil odpoveď na elementárne otázky: Kto je človek? Odkiaľ prichádza? Prečo vlastne žije a podľa akých pravidiel funguje realita?

Anatómia klamu: Kráľovstvo bez Kráľa

V kultúrnom diskurze sa dnes presadzuje pozoruhodná, takmer náboženská viera. Hovorí nám, že moderný človek konečne dospel. Vymanil sa zo stredovekých povier, striasol zo seba archaické dogmy cirkví a teraz je schopný vytvoriť dokonalú spoločnosť rovnosti, solidarity a rešpektu čisto na základe vlastného rozumu a sociálneho inžinierstva.

Tento sekulárny humanizmus si dal ambicióznu úlohu: postaviť Kráľovstvo.

Chce spravodlivosť pre slabých. Chce ochranu utláčaných a vylúčených. Chce bratstvo medzi národmi a slobodu pre každého jednotlivca. To všetko sú ciele, ktoré znejú vznešene a ušľachtilo. Každý normálny človek by pod takýto program podpísal svoje meno bez váhania.

Má to však jeden zásadný, fatálny háčik: stavitelia tohto nového sveta sa rozhodli, že Kráľa nepotrebujú. Vyhlásili Ho za prebytočný mýtus, patriarchálnu brzdu pokroku a vyprevadili Ho za dvere.

Predpokladali, že keď odstránia Boha a Jeho stvorený poriadok, človek rozkvitne vo svojej prirodzenej доброте. Tento rousseauovský mýtus tvrdí, že ľudská bytosť je vo svojej podstate čistá a nesebecká, a ak sa niekde objaví zlo, chamtivosť či násilie, na vine sú len zlé zdedené inštitúcie, rodina, tradícia, súkromné vlastníctvo alebo náboženstvo. Stačí vraj zmeniť legislatívu, zaviesť kvóty, preškoliť zamestnancov korporátnymi tréningami diverzity, prevychovať spoločnosť správnymi mediálnymi naratívmi a vybudujeme pozemský raj.

Tento predpoklad je však monumentálnym intelektuálnym zlyhaním. Je to snaha spustiť softvér bez operačného systému. Keď odstránite Kráľa, nezískate slobodné bratstvo rovných. Získate arénu, v ktorej si padlá ľudská pýcha oblieka morálne masky a začína neľútostný boj o moc.

Od osvietenstva k technokracickej utópii

Aby sme pochopili hĺbkku tohto projektu, musíme sa pozrieť na jeho filozofickú genealógiu. Pokus postaviť Kráľovstvo bez Kráľa sa nezačal v bratislavských kaviarňach včera popoludní. Je to vyvrcholenie trojstoročného procesu západnej sekularizácie.

V 18. storočí osvietenští filozofi sľubovali, že rozum oslobodený od náboženského zjavenia prinesie univerzálny mier. V 19. storočí Auguste Comte navrhol „Náboženstvo humanity“, kde malo byť uctievanie Boha

nahradené uctievaním abstraktného Ľudstva pod vedením vedcov a priemyselníkov. Karl Marx preniesol tento koncept do ekonomickej roviny a sľúbil beztriedny raj na zemi za cenu zničenia starého sveta.

V 20. storočí tieto sekulárne eschatológie narazili na realitu: priniesli dve svetové vojny, Osvienčim a gulagy. Ukázalo sa, že keď sa človek pokúsi urobiť zo seba boha, premení sa na zviera.

Lenže namiesto pokánia a návratu k Stvoriteľovi sa moderný Západ rozhodol pre sofistikovanejší pokus. Nechcel už hrubú silu sovietskeho typu. Prijal neomarxistickú kritickú teóriu Frankfurtskej školy, obliekol ju do prémiových značiek, spojil ju s digitálnym dohľadom technologických korporácií a zabalil do jazyka terapeutického súcitu. Vznikol technokratický progresivizmus: systém, ktorý už nepoužíva gulagy na Sibíri, ale digitálny cancel culture, personálne komisie a legislatívu o „nenávisťných prejavoch“.

Cieľ však zostáva nemenný: človek sa stáva najvyššou autoritou reality. Človek určuje, čo je život, čo je pravda, čo je dobro a čo je zlo.

Biblické zrkadlo: Starý projekt v novom šate

Písmo tento fenomén neopisuje ako modernú novinku, ale ako najstarší diagnostikovaný vírus v dejinách Ľudstva. V jedenástej kapitole knihy Genezis čítame o staviťoch na rovine v krajine Šineár:

„Povedali si medzi sebou: Poďme, narobme si tehál a vypálme ich!... Potom povedali: Poďme, vybudujeme si mesto a vežu, ktorá svojím vrcholom bude siahať do neba! Tak sa preslávim a nerozptýlime sa po celej zemi.“ (Gn 11, 3–4)

Všimnite si ich motiváciu. Netúžili osláviť Stvoriteľa. Nechceli spoznať Boží poriadok reality a podriaďiť sa mu. Chceli sa „presláviť“. Chceli skonštruovať vertikálnu mocenskú os, ktorá by dosiahla do neba bez Boha a z človeka urobila konečného arbitra existencie.

Babylon nebol primitívnou osadou zaostalých divochov. Bol to technologický vrchol svojej doby. Vypaľovanie hlinených tehál a použitie asfaltu namiesto malty predstavovalo vtedajší prelomový inžiniersky vynález. Babylončania verili, že vďaka technológii, organizovanosti a centralizácii ovládnu svet. Verili, že ich jednota a technický pokrok ich ochráni pred akýmkoľvek vonkajším súdom.

Dnešní stavitelia veže nevypaľujú hlinené tehly. Píšu algoritmy, schvaľujú direktívy Európskeho parlamentu, financujú nadnárodné mimovládne organizácie a vyučujú na univerzitách. Namiesto asfaltu používajú moderný mediálny tlak, akademický konformizmus a korporátne etické kódexy.

Základný vzorec však zostal do bodky rovnaký: zorganizovať svet tak, aby človek nemusel pred nikým skloniť hlavu. Aby sa nemusel zodpovedať Stvoriteľovi.

Aby nemusel počúvať o hriechu a pokání. Aby si sám určil, čo je pravda, čo je pohlavie, čo je rodina, čo je život a čo je smrť.

Systémové inžinierstvo verzus morálna gravitácia

Ako človek, ktorý prešiel IT svetom a zvykol si na prísne pravidlá architektúry dát a systémových protokolov, vidím v modernej kultúre niečo desivo známe.

Predstavte si softvérového inžiniera, ktorý sa rozhodne ignorovať fyzikálne obmedzenia pamäte, prepíše základné bezpečnostné protokoly kernela a vyhlási, že odteraz bude nula rovná jednej, pretože to vyhovuje jeho estetickému cíteniu. Môže vytvoriť nádherné grafické rozhranie. Môže urobiť bombastickú marketingovú prezentáciu pre investorov. Môže na sociálnych sieťach zorganizovať tisíce nadšených lajkov.

Ale v momente, keď systém spustíte do reálnej prevádzky, kód skolabuje. Pamäť pretečie, procesor zamrzne a stroj vyhodí fatálny kernel panic. Prečo? Pretože hardvér neodpustí ignorovanie svojich zákonov.

V morálnom, duchovnom a spoločenskom svete platí presne to isté. Realita má svojho Architekta. Vesmír nie je náhodným zhlukom molekúl, ktorý si môžeme ľubovoľne preformátovať podľa našich ideologických rozmarov. Má svoj zdrojový kód, svoju morálnu gravitáciu a svoj stvorený poriadok.

Môžete prijať sto zákonov o tom, že pohlavie je len

pocit; chromozómy v každej bunke ľudského tela budú naďalej svedčiť o opaku. Môžete vyhlásiť usmrtenie nenarodeného dieťaťa za základné právo; svedomie ženy a Boží zákon o posvätnosti života budú naďalej ticho krváčať. Môžete zdaňovať a regulovať ekonomiku až do bezvedomia v mene rovnosti; ľudské sebecko a lenivosť bez vnútornej premeny srdca opäť vytvoria len chudobu a novú kastu privilegovaných správcov.

Sekulárny projekt nestroskotáva na tom, že by mal málo peňazí, málo počítačov alebo slabý marketing. Stroskotáva na tom, že narazil na morálnu gravitáciu stvoreného sveta.

O čom je táto kniha a pre koho je napísaná

Táto kniha nevznikla ako politický pamflet na podporu akejkoľvek politickej strany. Nie je to lacný predvolebný leták ani nostalgické nariekanie za starými časmi. A nie je to ani výzva pre kresťanov, aby sa utiahli do uzavretého kultúrneho geta a čakali na koniec sveta.

Je to forenzná analýza reality. Je to pokus rozobrať mechanizmy modernej kultúry na súčasti, preskúmať ich pod svetlom Písma a rozumu a ukázať, kde presne leží klamstvo a prečo zákonite vedie k deštrukcii.

V nasledujúcich kapitolách pôjdeme krok za krokom:
- **V prvej kapitole** (*Šampanské v ruke, Marx na tričku*) rozoberieme fenomén salónneho marxizmu: prečo technologickí miliardári a bohatí mestskí intelektuáli potre-

bujú ľavicový naratív, ako funguje nákup moderných morálnych odpustkov a prečo ich láska k proletariátu končí v momente, keď bežný pracujúci človek odmietne ich ideologický diktát. - **V druhej kapitole** (*Ukradnutá Cirkev a popretý pád*) odhalíme teologickú krádež storočia: ako moderná sekulárna sociálna utópia bez priznania vykradla apoštolskú koinoniu zo Skutkov apoštolov a prečo jej kópia bez Krista a s popretím dedičného hriechu nevyhnutne končí štátnym terorom. - **V tretej kapitole** (*Hadie pokúšenie 2.0: Sloboda ako vzburá*) preskúmame radikálnu premenu slobody: od slobody voliť dobro k démonickej autonómii sebastvorenia, ktorá útočí na biologické telo, oslavuje potraty a mrzačí dospievajúce deti v mene genderovej teórie. - **V štvrtej kapitole** (*Kastrovaný boh kaviarní*) sa pozrieme na modloslužbu modernej liberálnej spirituality: na Morálny terapeutický deizmus, na bezzubého boha bez súdu, bez hnevu a bez nárokov, a ukážeme, prečo takáto karikatúra nikoho nezachráni a robí z Kristovho kríža zbytočnú frašku. - **V piatej kapitole** (*Nová inkvizícia*) pomenujeme novú cenzúrnu mašinériu: rozoberieme Marcuseho doktrínu represívnej tolerancie, zbraň „nenávisťného prejavu“ a odhalíme, prečo nečisté svedomie vzbúreného človeka nemôže zniesť prítomnosť svedka Pravdy. - **V závere** sa pozrieme na veľkolepé prorocké videnie z druhej kapitoly knihy Daniel. Ukážeme si, prečo sú všetky moderné babylonské veže len kolosom na hlinených nohách a ako máme žiť v exile s pevnou nádejou v neotrasiteľné

Kráľovstvo Ježiša Krista.

Táto kniha je určená premýšľajúcim ľuďom. Je určená kresťanom, ktorí denne sedia v sekulárnych firmách a cítia, že od nich systém žiada zapredanie svedomia. Je určená rodičom, ktorí sa boja o svoje deti a hľadajú pevnú pôdu pod nohami. A je určená aj rozčarovaným sekulárnym skeptikom, ktorí už vidia, že moderný progresívny liberalizmus nenesie slobodu, ale novú totalitu, no k cirkvi mali odpor pre jej vlastné pokrytectvo a zlyhania.

Kráľovstvo bez Kráľa je odsúdené na zánik. Každá veža Babel sa skôr či neskôr zosype pod ťarchou vlastných vnútorných rozporov.

Otázka pre každého z nás nezní, či tento sekulárny experiment padne. Otázka zní: Kde stojíte vy, keď sa prach z rozpadnutej veže začne usádzať?

Šampanské v ruke, Marx na tričku

„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Podobáte sa obieleným hrobom, ktoré sa zvonku zdajú krásne, ale vnútri sú plné umrlčích kostí a všelijakej nečistoty. Tak aj vy sa zvonka zdáte ľuďom spravodlivými, zatiaľ čo vnútri ste plní pokrytectva a neprávosti.“

– Evanjelium podľa Matúša 23, 27–28

„Kapitalizmus v jeho súčasnej podobe je neudržateľný. Potrebujeme radikálne zdanenie kapitálu, dekarbonizáciu riadenú štátom a systémovú redistribúciu v prospech marginalizovaných.“

– Výňatok z programového manifestu progresívnej ľavice

Scéna v kaviarni: Keď milionári plačú za proletariát

Sadnite si v piatok popoludní do niektorej z novootvorených dizajnových kaviarní v bratislavskom downtowne, v tieni presklených veží, ktoré vyrástli na mieste bývalých priemyselných fabrík. Pri masívnych drevených stoloch z recyklovaného duba sedia tridsiatnici a štyridsiatnici v minimalistických kašmírových svetloch a prémiových značkových teniskách. Na stoloch ležia najnovšie modely notebookov, tablety s titánovými

perami a smartfóny pripojené na šifrované privátne siete.

Títo ľudia predstavujú nepochybniteľných víťazov trhovej ekonomiky za posledné dve dekády. Vybudovali technologické firmy, predali hostingové platformy, založili digitálne agentúry, spravujú fondy rizikového kapitálu alebo sedia v správnych radách nadnárodných holdingov. Ich bankové kontá, nehnuteľnosti a investičné portfóliá sú priamym, kryštalicým plodom voľného trhu, deregulácie a kapitalizmu v jeho najostrejšej technologickej podobe.

Ak sa však započúvate do ich rozhovorov, nebudete počuť chválu na Adama Smitha, Milтона Friedmana či princípy hospodárskej slobody. Budete svedkami niečoho celkom iného.

S pohárom remeselného šampanského alebo naturalného vína za štyridsať eur fľaša s hlbokým pátosom a zvráskaveným čelom rozoberajú, aký neudržateľný a morálne skazený je globálny kapitalizmus. Rozprávajú o nutnosti zaviesť progresívnu majetkovú daň, o uhlíkovej spravodlivosti, o potrebe štátom riadenej redistribúcie a o systematickom útlaku menších patriarchálno-trhovým poriadkom. Hovoria jazykom akademického neomarxizmu: sypú z rukáva termíny ako „intersekcionálny feminizmus“, „dekolonizácia kapitálu“, „environmentálny rasizmus“ a „sociálna inklúzia“.

Na prvý pohľad to pôsobí ako nepochopiteľná psy-

chologická schizofrénia. Prečo by človek, ktorý zbohatol na venture kapitáli a dividendách, obliekal do verejného priestoru tričko s Karlom Marxom? Prečo technologickí magnáti a mediálna honorácia horlia za myšlienky, ktoré historicky viedli k vyvlastňovaniu presne takej triedy, akú oni sami stelesňujú?

Tento paradox nie je naivitou. Nie je to ani dočasné intelektuálne poblúznenie bohatých detí. Je to dokonale prepracovaný, sociologicky zmapovaný mechanizmus moderných morálnych odpustkov.

Od Toma Wolfa k Davidovi Brooksovi: Rodokmeň radikálneho šiku

Tento fenomén má svoju presnú históriu. Už v roku 1970 napísal americký novinár a spisovateľ Tom Wolfe legendárnu esej *Radical Chic* (Radikálny šik). Opísal v nej večierok, ktorý usporiadal slávny hudobný skladateľ a dirigent Leonard Bernstein vo svojom luxusnom trinástizbovom penthouse na Park Avenue v New Yorku. Bernstein pozval newyorskú smotánku – bankárov, modelky, broadwayské hviezdy a mecenášov – aby sa stretli s členmi militantnej černošskej organizácie Čierni panteri (*Black Panthers*).

Wolfe s brilantným sarkazmom zachytil scénu: bieli milionári v smokingoch a diamantoch popíjali koktaily, jedli jednohubky a s posvätnou bázňou počúvali ozbrojených radikálov v kožených bundách, ktorí im do tváre

hovorili, že biely kapitalistický systém musí byť zničený revolúciou. Prečo to bohatí Newyorčania robili? Pretože pocit, že stojíte na strane „revolúcie“ a „utláčaných“, poskytoval elite to, čo si za peniaze nevedeli kúpiť: auru morálnej nadradenosti a oslobodenie od meštiackej viny.

O tridsať rokov neskôr, na prelome tisícročí, sociológ David Brooks vo svojej knihe *Bobos in Paradise* (Bobos v raji) opísal ďalšie štádium tohto vývoja: vznik triedy *Bourgeois Bohemians* – meštiackych bohémov.

Stará buržoázia z 19. storočia a prvej polovice 20. storočia demonštrovala svoje postavenie okázalým materializmom: masívnymi vilami, kožuchmi, zlatými hodinkami a aristokratickým odstupom od bežného ľudu. Nová elita prelomu tisícročí však vyrástla na étose 60. rokov. Chcela byť bohatá, ale nechcela vyzeráť ako bezohľadní boháči. Chcela si užívať materiálny luxus, no túžila si zachovať auru rebelov, umelcov a bojovníkov za spravodlivosť.

A tak vznikla syntéza: buržoázne spotrebiteľské správanie spojené s bohémskou, ľavicovou kultúrnou politikou. Luxus nezmizol, iba sa premenoval a morálne vybielil: - Už to nie je drahý automobil, je to „elektrická bezemisná mobilita s nulovou uhlíkovou stopou“. - Už to nie je exkluzívna vila na Slavíne, je to „architektonicky citlivý, nízkoenergetický ekologický dom s rekuperáciou“. - Už to nie je prejedanie sa kaviárom, je to „vedomá degustácia biodynamických potravín od lokálnych biofarmárov“.

Všimnite si ten posun: každá položka spotreby je okamžite premenená na etické vyhlásenie. Salónnny marxista nepije kávu preto, že mu chutí kofeín; pije ju preto, že zachraňuje etiópskych poľnohospodárov a bojuje proti globálnej nerovnosti.

Slovenský variant: Prípadová štúdia vzniku Progresívneho Slovenska

V slovenskom verejnom priestore sme tento sociologický fenomén videli zhmotnený s chirurgickou presnosťou pri zakladaní a formovaní hnutia Progresívne Slovensko.

Na jednom politickom pódium a v jedných orgánoch sa ruka v ruke stretli dve zdanlivo nezlučiteľné figúry: Michal Truban a Ivan Štefunko. - **Michal Truban:** prototyp úspešného technologického podnikateľa novej generácie. Založil WebSupport, najväčšiu hostingovú spoločnosť na Slovensku, vybudoval ju z nuly v tvrdom trhovom konkurenčnom boji, napísal knihy o startupoch a podnikaní, prednášal o budovaní firiem, efektívite a podnikateľskom úspechu. Pre mnohých bol stelesnením modernej trhovej dynamiky. - **Ivan Štefunko:** dlhoročná postava slovenskej ľavice. V 90. rokoch viedol Mladú demokratickú ľavicu (MDĽ, mládežnícku organizáciu blízku SDĽ), vydával ľavicový týždenník *Slovo*, otvorene sa hlásil k marxistickému chápaniu sveta a kritike globálneho kapitalizmu. Neskôr sa však presunul do sféry rizikového kapitálu, založil venture

kapitálovú firmu Neulogy, spravoval fondy s podporou štátu a Európskej únie a sám sa stal zámožným investorom.

Keď títo dvaja muži spolu s ďalšími zakladali hnutie, mnohí politickí komentátori nechápavo krútili hlavami: Ako môže libertariánsky technologický podnikateľ tvoriť jednu stranu s človekom, ktorý sa hlási k marxistickým koreňom? Nie je to mačkopes? Nie je to absurdný programový kompromis?

Nebol to kompromis. Bola to dokonalá, organická a zákonitá fúzia salónneho marxizmu!

Technologický kapitalista dodal hnutiu energiu, peniaze, know-how z online marketingu a auru modernity. Ľavicový ideológ dodal morálny naratív: jazyk sociálnej spravodlivosti, prerozdelenia, ochrany zraniteľných a boja proti nerovnosti. Vznikla platforma, ktorá dokonale vyhovovala bratislavskej mestskej elite: podnikáme v najtvrdšom trhovom prostredí, ale morálnu legitimitu a politický vplyv čerpáme z progresívno-ľavicovej rétoriky.

Tento model sa ukázal ako mimoriadne funkčný. Umožnil úspešným ľuďom cítiť sa dôležito, moderne a predovšetkým morálne čisto.

Trh so sekulárnymi odpustkami: ESG a morálne pranie peňazí

Prečo bohatý človek vôbec potrebuje ľavicový naratív? Odpoveď leží v hĺbke ľudskej psychológie a v probléme svedomia.

Človek, ktorý dosiahne materiálny úspech v spoločnosti, kde mnohí zápasia o holé prežitie, čelí intuitívne-mu tlaku viny. Vidí nerovnosť. Vidí, že jeho luxus ostro kontrastuje s realitou rodiny v hladovej doline na Gemeri alebo na Kysuciach. Ak tento človek neverí v Boha a odmieta biblickú koncepciu správy majetku, ocitá sa v existenciálnej pasci: Ako mám ospravedlniť svoje bohatstvo pred sebou aj pred svetom?

Sú len dve cesty: 1. Skutočná osobná obeta: vzdať sa svojho komfortu, rozdať majetok chudobným a žiť skromne. To však salónny marxista v žiadnom prípade nechce. Svojho luxusného bytu, dovolení na Bali a prémiového životného štýlu sa nemieni vzdať ani za svet. 2. Nákup morálneho odpustku: nájsť spôsob, ako si kúpiť čisté svedomie a verejné uznanie bez toho, aby som musel siahnuť na svoj životný štandard.

A presne tu prichádza na scénu progresívna agenda.

V stredoveku prichádzal bohatý feudál alebo kupec za cirkevným hodnostárom. V pokladnici zacinkali zlaté mince na stavbu katedrály a kupec dostal papierovú bulu s pečatou, ktorá potvrdzovala, že jeho hriechy sú zahladené a jeho duša sa vyhla očistcu. Všetci rozumní

Ľudia vtedy vedeli, že ide o korupciu duchovného princípu.

Dnešná sekulárna honorácia cirkev odmietla, no princíp odpustkov doviedla do priemyselnej dokonalosti. Dnes sa odpustky nekupujú v chrámoch, ale na finančných trhoch a sociálnych sieťach. - Korporácia, ktorá ťaží nerastné suroviny v Afrike za otrockých podmienok, si najme agentúru, vytvorí oddelenie ESG (*Environmental, Social, and Governance*), vyvesí dúhovú vlajku na Deň hrdosti, zorganizuje seminár o rodovej rovnosti a okamžite dostane vysoký rating spoločenskej zodpovednosti. - Technologický miliardár, ktorého algoritmy ničia pozornosť detí a spôsobujú depresie u tínedžerov, daruje percento zo zisku na záchranu dažďových pralesov a prednáša v Davose o klimatickej kríze. - Mestský profesionál napíše plamenný status o tom, ako je potrebné zrušiť spaľovacie motory a zvýšiť dane z nehnuteľností, za čo zožne tristo lajkov od svojich kaviarenských priateľov.

Za niekoľko minút a zanedbateľný zlomok svojho zisku získali potvrdenie: „Som dobrý človek. Stojím na správnej strane dejín. Bojujem za chudobných.“ To, že ich vlastný životný štýl produkuje desaťnásobne vyššiu uhlíkovú stopu než život robotníka z Hriňovej a ich bohatstvo je bezpečne zaparkované v schránkových firmách, je detail, o ktorom sa v slušnej spoločnosti nehovorí.

Skryté pohrdanie: Zrada skutočného robotníka

Najodpudivejšou a najpokryteckejšou črtou salónneho marxizmu je jeho hlboké, sotva skrývané pohrdanie skutočnými pracujúcimi ľuďmi.

Historická ľavica – nech mala akékoľvek fatálne omyly – stála pôvodne na obrane fyzicky pracujúceho človeka: baníka, hutníka, textilnej robotníčky, poľnohospodára. Títo ľudia boli chrbtovou kosťou hnutia. Ľavica bojovala za osemhodinový pracovný čas, bezpečnosť pri práci a spravodlivú mzdu.

Čo však urobila moderná progresívna ľavica? Skutočného pracujúceho človeka hodila cez palubu.

Dnešný salónny marxista robotníkom v montážnych halách, kamionistom na diaľniciach a poľnohospodárom na poliach neponúka nič. Naopak: jeho zelené politiky im likvidujú pracovné miesta, zdražujú benzín, zakazujú kúrenie drevom a menia ich životy na každodenný boj o prežitie.

A keď tento obyčajný pracujúci človek z vidieka či malého mesta prejaví nesúhlas, keď odmietne voliť mestskú kaviareň a povie, že chce normálne žiť, mať rodinu, prácu a nechce, aby jeho deťom v škole hovorili o tridsiatich pohlaviach, v tej jedinej sekunde padá celá maska kaviarenskej solidarity.

V tom momente sa bežný slovenský človek v slovníku salónnych elít okamžite mení na „nevzdelaného dezoláta“, „zaostalého spiatočníka“, „obeť ruskej propagan-

dy“ a „fašistu“. Zrazu počúvame novinárov z mienkotvorných bratislavských redakcií, ako otvorene uvažujú o tom, že by bolo najlepšie odobrať volebné právo dôchodcom a ľuďom bez vysokoškolského vzdelania.

Salónny marxista totiž v skutočnosti nemiluje reálnych, živých ľudí z mäsa a kostí. Neznáša ich mozole, ich dialekt, ich jednoduchú vieru a ich sedliacky rozum. On miluje abstraktný, sterilný koncept „ľudstva“, v ktorom on sám vystupuje ako osvietený architekt a spasiteľ. Pracujúci človek má preňho hodnotu iba vtedy, keď poslušne vystupuje ako štatistická položka v jeho grantových projektoch. Akonáhle prejaví vlastnú dôstojnosť a vlastný názor, stáva sa triednym nepriateľom.

Biblické zrkadlo: Zachej, bohatý mládenec a zákonníci

Písmo konfrontuje toto moderné pokrytectvo s neúprosťou, chirurgickou presnosťou. V evanjeliách vidíme dva radikálne odlišné prístupy k bohatstvu, majetku a spravodlivosti.

V devätnástej kapitole Lukášovho evanjelia prichádza Ježiš do Jericha. V meste žije muž menom Zachej, hlavný colník a boháč. Zachej bol prototypom skorumpovaného kolaboranta s rímskou okupačnou správou. Zhromaždil obrovský majetok na úkor svojich vlastných krajanov a celé mesto ním opovrhovalo.

Keď sa však Zachej stretol s Kristom a Ježiš vošiel do jeho domu, nestalo sa to, čo by očakával moderný so-

ciológ. Zachej nezačal teoretizovať o nespravodlivosti rímskeho daňového systému. Nezaložil neziskovú organizáciu na podporu sociálne slabších rodín v Jerichu. Postavil sa pred Pána a urobil niečo, čo ho bezprostredne bolelo:

„Pane, polovicu svojho majetku dávam chudobným a ak som niekoho v niečom oklamal, vrátim to štvornásobne.“ (Lk 19, 8)

Zachejova premena nebola akademickou debatou. Bola to okamžitá, dobrovoľná a radikálna osobná obeta. Nerozdával z cudzieho; rozdelil svoje vlastné bankové konto. Vrátil to, čo ukradol, a polovicu svojho imania dal núdznym. Kristus na tento čin nereagoval prednáškou o sociálnej štruktúre, ale jasným duchovným verdiktom: *„Dnes prišla spása do tohto domu.“ (Lk 19, 9)*

V ostrom kontraste s týmto postojom stojí Kristova diagnóza náboženskej a spoločenskej elity v 23. kapitole Matúšovho evanjelia:

„Zväzujú ťažké bremená, ktoré nemožno uniesť, a kladú ich ľuďom na plecia, ale sami nechcú nimi ani prstom pohnúť. Všetky svoje skutky konajú iba preto, aby ich ľudia videli... Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Dávate desiatky z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste to, čo je závažnejšie v Zákone: spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť.“ (Mt 23, 4–5.23)

To je presný portrét salónneho marxistu. Vymýšľa komplikované ekologické dane a smernice, ktoré zničia drobných živnostníkov, remeselníkov a poľnohospodárov. Žiada obmedzenia, ktoré uvrhnú bežné rodiny do energetickej chudoby. Ale sám nepohne ani prstom, aby týmto ľuďom reálne pomohol. Jeho vlastný kapitál je bezpečne chránený v daňových rajoch, v private equity štruktúrach a v nehnuteľnostiach, na ktoré žiadne z jeho vlastných nariadení nedosiahne.

Poctivé podnikanie verzus parazitizmus odpustkov

Tu je nevyhnutné urobiť zásadné rozlíšenie, ktoré moderná ľavica zámerne zahmlieva: **biblická viera neodmieta podnikanie, tvorbu zisku ani vlastníctvo kapitálu.**

Písmo nikdy neodsudzuje človeka za to, že je usilovný, tvorivý a že vďaka svojej práci a múdrosti vybudoval prosperujúci podnik. Kresťanská etika od knihy Prísloví až po listy apoštola Pavla oslavuje poctivú prácu. Podnikateľ, ktorý nesie reálne finančné riziko, ktorý v noci nespí, aby zabezpečil výplaty pre svojich zamestnancov, ktorý im platí spravodlivú mzdu a dodáva na trh užitočné výrobky a služby, koná Bohu milú a spoločensky nenahraditeľnú službu.

Kapitál v rukách zbožného, spravodlivého človeka je požehnaním: stavia školy, nemocnice, vytvára pracovné príležitosti a sýti hladných.

Tragédiou salónneho marxizmu nie je to, že jeho protagonisti majú peniaze. Tragédiou je ich **morálny parazitizmus**. Tragédiou je, že zatiaľ čo reálny podnikateľ tvorí hodnoty v pote tváre a slúži spoločnosti, salónny ideológ zneužíva kapitál na to, aby získal moc nad životmi druhých a financoval rozklad tradičného morálneho poriadku, z ktorého sám vzišiel.

Bod zlomu: Železný zákon oligarchie a nová manažérska trieda

Prečo sa každý pokus o zavedenie sekulárneho rovnostárstva nevyhnutne zvrhne na novú formu útlaku?

Odpoveď formuloval už v roku 1911 nemecký sociológ Robert Michels vo svojom diele *K sociológii politických strán*. Sformuloval v ňom slávny **železný zákon oligarchie**: Každá organizácia, bez ohľadu na to, ako demokraticky a rovnostársky sa na začiatku tvári, sa nevyhnutne vyvinie na oligarchiu. Vedenie sa vždy postupne oddelí od členskej základne, vytvorí si vlastné záujmy a jeho hlavným cieľom sa stane udržanie vlastnej moci a privilégií.

Americký filozof James Burnham v roku 1941 v knihe *The Managerial Revolution* (Manažérska revolúcia) tento postreh ešte prehĺbil. Ukázal, že moderný svet nesmeruje k vláde robotníkov ani k vláde klasických kapitalistických vlastníkov. Smeruje k vláde **manažérskej elity** – byrokratov, technokratov, mediálnych manipulátorov

a štátnych plánovačov, ktorí sami nič nevlastnia a nič nevyrábajú, ale ovládajú aparát štátu a korporácií.

Salónny marxizmus je ideológiou tejto novej manažérskej triedy. Táto elita nepotrebuje voľný trh, pretože na voľnom trhu by musela súťažiť a niesť zodpovednosť. Ona potrebuje regulácie, dotácie, štátne prerozdelenie a certifikáty etickej vhodnosti, pretože práve ona je tou inštanciou, ktorá tieto regulácie píše, kontroluje a inkasuje za ne masťné honoráre.

Preto salónny marxizmus nikdy neodstráni chudobu. Keby odstránil chudobu a nerovnosť, stratil by dôvod svojej existencie! On chudobu potrebuje ako permanentné alibi pre svoje mocenské zásahy do spoločnosti.

Ukotvenie v Kráľovstve: Kristova zvrchovanosť nad majetkom

V Božom Kráľovstve nerozhoduje to, aké heslá nosíte na tričku, ani koľko lajkov získate za angažovaný status na LinkedIn. Pred Bohom nerozhodujú vaše morálne pózy, ale stav vášho srdca.

Kresťanský pohľad na majetok je radikálne iný než pohľad kapitalistického sebecka aj pohľad socialistického lúpenia: - **Nie som majiteľom, som správcom.** Všetko, čo mám – môj rozum, môj čas, moje zdravie aj moje peniaze – patrí Bohu. Ja som len dočasným správcom, ktorý bude jedného dňa skladať účty Kráľovi vesmíru zo svojho šafárenia. - **Láska k blížnemu je osobná**

a dobrovoľná. Kresťan nečaká, kým štát zdaní suseda. Kresťan sám hľadá núdzneho, otvára svoju peňaženku a slúži v tichosti, kde ľavica nevie, čo robí pravica (Mt 6, 3). - **Oslobodenie od modly mamony.** Salónnny marxista miluje peniaze rovnako ako bezohľadný burzový špekulant; iba si túto lásku racionalizuje morálnym newspeakom. Kresťan nachádza svoje bohatstvo v Kristovi, a preto dokáže s ľahkosťou dávať a žiť v slobode.

Záverečná sentencia

Salónnny marxista v skutočnosti nechce rovnosť, v ktorej by stratil svoj komfort; chce len morálne oprávnenie na to, aby mohol z presklenej terasy diktovať pravidlá tým pod ním a predávať odpustky za hriechy, ktorých sa sám odmieta vzdať.

Ukradnutá Cirkev a popretý pád

„Všetci, čo uverili, boli pospolu a mali všetko spoločné. Predávali svoje pozemky a majetky a rozdeľovali z toho všetkým podľa toho, koľko kto potreboval. Deň čo deň svorne zotrúvali v chráme, po domoch lámali chlieb a spoločne jedávali pokrm s radosťou a úprimným srdcom. Chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu.“

– Skutky apoštolov 2, 44–47

„V pokročilej fáze komunistickej spoločnosti, keď zanikne zotročujúce podriadenie jednotlivcov deľbe práce... bude môcť spoločnosť vpísať na svoje zástavy: Od každého podľa jeho schopností, každému podľa jeho potrieb!“

– Karl Marx, Kritika gothajského programu (1875)

Diagnóza reality: Ideál, ktorý si privlastnili cudzí

Keď dnes otvoríte propagačné materiály ktorejkoľvek modernej sociálnej iniciatívy, komunitného centra či progresívneho think-tanku, privíta vás vizuálny a textový svet, ktorý pôsobí takmer rajske. Uvidíte fotografie usmiatych ľudí rôznych rás a vekových kategórií, ktorí spoločne obrábajú komunitné záhrady, zdieľajú

nástroje, varia jedlo pre núdznych a v otvorenom kruhu diskutujú o vzájomnej podpore.

Texty hovoria o svete bez vylúčenia, o radikálnej empatii, o prekonaní chamtivosti a o spoločnosti, kde sa zdroje nezhrmažďujú pre individuálny zisk, ale spravodlivo prerozdeľujú podľa potrieb každého člena komunity.

Tento obraz má v sebe magnetickú, priam hypnotickú príťažlivosť. Pôsobí morálne čisto, súciteľne a ľudsky.

Sekulárny aktivizmus a ľavicová inteligencia tento étos prezentujú ako svoj vlastný, originálny vynález. Tvária sa, že solidarita, ochrana zraniteľných a myšlienka univerzálneho bratstva sú plodom moderného pokroku, dialektického materializmu, osvietenskej emancipácie a sociologických teórií 20. storočia. Tradičné kresťanstvo pritom vykresľujú ako temnú, spiatočnícku silu, ktorá po stáročia iba bránila feudálne privilégiá, utláčala chudobných a ospravedlňovala vykorisťovanie.

Lenže toto tvrdenie je jedným z najväčších historických a intelektuálnych plagiátov v dejinách západnej civilizácie.

Moderná sekulárna ľavica nevynašla koncept sociálnej solidarity. Nevymyslela rovnosť ľudských bytostí, nevymyslela starostlivosť o chudobných, vdovy a siroty, a nevymyslela ani myšlienku radikálneho komunitného zdieľania zdrojov. Celý tento morálny a myšlienkový kapitál bez hanby, bez priznania a bez licenčného po-

platku ukradla priamo z lona prvotnej apoštolskej Cirkvi.

Keď si otvoríte druhú a štvrtú kapitolu Skutkov apoštolov, ocitnete sa pri prameni, z ktorého sekulárni utopisti po stáročia odčerpávajú vodu do svojich hrdzavých nádrží. Nájdete tam komunitu tisícov ľudí v Jeruzaleme prvého storočia, ktorí predávajú svoje polia a domy, prinášajú utržené peniaze k nohám apoštolov a rozdeľujú ich každému podľa potreby tak dokonale, že text konštatuje neuveriteľnú vetu: „*Nikto totiž medzi nimi nebol núdzny.*“ (Sk 4, 34).

Prečo však apoštolská komunita v Jeruzaleme otriasla rímskym impériom, zmenila beh dejín a položila základy starostlivosti o chorých a bezmocných, zatiaľ čo každý sekulárny pokus o zopakovanie tohto ideálu bez Boha skončil buď v krvavom terore, alebo v pokryteckej fraške?

Odpoveď leží v dvoch skutočnostiach, ktoré sekulárni inžinieri z rovnice vyškrtili: v absencii Boha a v popretí dedičného hriechu.

Genealógia sekulárneho plagiátu: Od mníchov k Marxovi

Aby sme pochopili mechanizmus tejto krádeže, musíme vystopovať jej historickú stopu. Myšlienka spoločného majetku a solidarity nevznikla v revolučnom Paríži roku 1789, ani v Britskom múzeu, kde Marx písal svoj *Kapitál*.

V prvých troch storočiach bola Cirkev prenasledovanou menšinou v brutálnom pohanskom Ríme. Rímska spoločnosť bola založená na otroctve, hierarchii moci a bezohľadnom vykorisťovaní slabých; rímsky otec rodiny (*pater familias*) mal dokonca právo nechať novonarodené dieťa zomrieť na ulici, ak sa mu nepáčilo.

Do tohto krutého sveta vstúpili kresťania so škandalóznou novinkou: hlásali, že každý človek – či je to rímsky senátor, alebo barbarský otrok – je stvorený na Boží obraz a má nekonečnú hodnotu. Kresťania zbierali vyhodené deti z ulíc, organizovali spoločné fondy na výkup otrokov, starali sa o chorých počas ničivých morových epidémií, keď pohanskí lekári a kňazi zutekali z miest, a delili sa o chlieb s tými, ktorí nemali nič.

Neskôr, v 4. a 5. storočí, keď sa kresťanstvo stalo oficiálnym náboženstvom a hrozilo mu splynutie so svetskou mocou, vzniklo mníšstvo. Mníšske rády svätého Pachomia, Bazila a Benedikta vytvorili tisíce komunít po celej Európe, ktoré žili v dobrovoľnej chudobe, celibáte a spoločnom vlastníctve. Tieto kláštory boli ostrovmi gramotnosti, poľnohospodárskych inovácií, nemocníc a hospicov. Fungovali po stáročia. Prečo? Pretože ich členovia sa nezriekli majetku kvôli sociologickej teórii, ale z lásky ku Kristovi, a ich spoločenstvo bolo denne formované modlitbou, bázňou pred Bohom a vnútorným pokáním.

V 16. storočí však nastal prvý zlom. Anglický štátnik a kresťanský humanista Thomas More napísal svoje

slávne dielo *Utópia* (1516). More v ňom opísal fiktívny ostrov, kde neexistuje súkromné vlastníctvo, peniaze sú zrušené a všetci pracujú pre spoločné blaho. More ešte písal svoje dielo ako filozofickú satiru a alegóriu, vedomý si ľudskej hriechnosti.

V 18. a 19. storočí sa však alegória zmenila na politický projekt. Prišli osvietenci a po nich utopickí socialisti: Claude Henri de Saint-Simon, Charles Fourier a Robert Owen.

Títo muži urobili zásadný teologický rez: vzali kresťanský ideál solidarity a koinonie, ale vyhlásili, že k jeho dosiahnutiu nepotrebujeme Božiu milosť, ani vzkrieseného Krista, ani pôsobenie Ducha Svätého. Verili, že stačí vedecká organizácia práce, správna sociálna štruktúra a osvietený manažment spoločnosti. Robert Owen sa pokúsil vybudovať komunitu bez súkromného vlastníctva v New Harmony v americkej Indiane. Do troch rokov sa experiment zrútil do chaosu, sporov a vzájomného obviňovania.

A potom prišiel Karl Marx. Marx pohrdal utopickými socialistami pre ich naivitu, no urobil presne tú istú chybu, len v radikálnejšom, materialistickom vydaní. Marx vyhlásil náboženstvo za ópium ľudstva, poprel akúkoľvek transcendentnú realitu a tvrdil, že človek je len produktom ekonomických vzťahov. Ukradol biblickú eschatológiu (pád, vykúpenie a nastolenie večného Kráľovstva spravodlivosti), zbavil ju Boha a premenil ju na krvavý mýtus triedneho boja: - Pôvodný pád človeka

vymenil za vznik súkromného vlastníctva. - Spasiteľa Ježiša Krista vymenil za triedu proletariátu. - Duchovný boj proti hriechu vymenil za fyzickú likvidáciu buržoázie. - A Božie Kráľovstvo vymenil za beztriednu komunistickú spoločnosť.

Celý marxizmus je len sekularizovanou, znetvorenou a démonskou herézou kresťanstva. Je to pokus mať nový Jeruzalem, ale postaviť ho z babylonských tehál za cenu miliónov mŕtvov.

Rousseauov mýtus a popretie dedičného hriechu

V koreni každého sekulárneho socializmu a moderného progresivizmu leží jedna konkrétna filozofická dogma, ktorú v 18. storočí sformuloval ženevský filozof Jean-Jacques Rousseau.

Vo svojej *Rozprave o pôvode a základoch nerovnosti medzi ľuďmi* (1755) a neskôr v diele *Emil alebo O výchove* (1762) Rousseau predložil tézu, ktorá otočila západnú antropológiu naruby. Tvrdil, že človek je od prírody prirodzene dobrý, súcitný a čistý. Je to „ušľachtilý divoch“, ktorý by v prírodnom stave žil v mieri a harmónii. Všetko zlo, všetka závišť, nerovnosť, násilie a chamtivosť podľa Rousseaua vznikli v momente, keď niekto oplotil kus zeme a povedal: „Toto je moje.“ Zlo teda nesídlí v ľudskom srdci; zlo je produktom spoločenských inštitúcií, civilizácie a majetkových vzťahov.

Tento rousseauovský mýtus je najnebezpečnejšou in-

telektuálnou drogou moderných dejín. Ak totiž uveríte, že človek je prirodzene dobrý a kazí ho len systém, dospejete k nevyhnutnému, desivému záveru: - Na to, aby sme odstránili zlo, nepotrebujeme pokánie. - Nepotrebujeme, aby človek vyznal svoje vlastné sebecké pred svätým Bohom a prijal premenu srdca. - Stačí, ak zničíme starý systém, zrušíme staré inštitúcie, rozbijeme tradičnú rodinu, zdecimujeme cirkev a moc zveríme osvietennej revolučnej avantgarde, ktorá silou nanúti spoločnosti nový, spravodlivý poriadok.

Presne takto uvažoval Maximilián Robespierre počas Francúzskej revolúcie. Robespierre bol fanatickým obdivovateľom Rousseaua. Bol presvedčený o svojej vlastnej neúplatnosti a prirodzenej добрote ľudu. A práve preto, že veril v prirodzenú dobrotu človeka, nemal žiadne zľutovanie s tými, ktorí stáli v ceste jeho utópii. Ak je človek prirodzene dobrý a odmieta revolučný raj, znamená to, že je nenapraviteľne skazený zradca, ktorého treba pre blaho celku poslať pod gilotínu. Jakobínsky teror bol priamym dieťaťom Rousseauovho mýtu o prirodzenej добрote.

A to isté platilo o Leninovi, Stalinovi, Mao Ce-tungovi či Pol Potovi. Všetci títo masoví vrahovia začínali pri predstave, že človek je tvárny materiál, z ktorého možno správnym sociálnym inžinierstvom vymodelovať „nového sovietskeho človeka“. A keď sa ukázalo, že živí ľudia nechcú byť tvárnou hlinou, začali ich lámať v koncentračných táboroch.

Biblické zrkadlo: Pavlova diagnóza a realizmus Písma

Kresťanstvo stojí v radikálnom, nekompromisnom protiklade k tomuto naivnému a vražednému optimizmu. Písmo od prvej po poslednú stranu nastavuje človeku nemilosrdné, no oslobodzujúce zrkadlo pravdy.

V knihe Genezis po páde človeka Boh konštatuje trpkú realitu: „*Zmýšľanie ľudského srdca je od mladosti náklonné na zlé.*“ (Gn 8, 21). Prorok Jeremiáš volá: „*Nadovšetko klamlivé je srdce, je nenapraviteľné, kto sa v ňom vyzná?*“ (Jer 17, 9).

A apoštol Pavol v siedmej kapitole svojho Listu Rimanom podáva hlbokú psychologickú a duchovnú pitvu padlého človeka:

„Vieme totiž, že Zákon je duchovný. Ale ja som telesný, predaný do otroctva hriechu. Vedť ani nerozumiem, čo robím. Nerobím totiž to, čo chcem, ale robím to, čo nenávidím... Viem totiž, že vo mne, teda v mojom tele, neprebýva dobro, pretože chcieť dobro dokážem, ale konať už nie. Nerobím totiž to dobré, čo chcem, ale konám zlé, čo nechcem... Ja biedny človek! Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?“ (Rim 7, 14–24)

Toto je biblický realizmus. Pavol nehovorí, že za jeho zlyhania môže rímsky cisár, kapitalistické vzťahy alebo zlá výchova. Hovorí: Koreň problému je vo mne! Som rozpoltený tvor. Moja vôľa je narušená hriechom. Aj

keď teoreticky viem, čo je správne, nemám v sebe silu to trvalo a nezištne konať.

Dedičný hriech nie je len historická udalosť v Edene; je to systémový stav odcudzenia ľudského rodu od Boha. Je to vnútorné zlyhanie operačného systému človeka, ktoré sa prejavuje permanentnou gravitáciou k sebeckému, pýche a vlastnému prospechu.

A preto každý pokus vybudovať dokonale spravodlivú komunitu z nepremených, sebeckých ľudí, ktorí nepoznajú pokánie a neprijali Božiu milosť, musí zákonite skončiť kolapsom. Môžete zmeniť ekonomické pravidlá, môžete zrušiť súkromné vlastníctvo, môžete zaviesť tisíce regulácií; padlá ľudská pýcha a závisť si v novom systéme okamžite nájdú nové cestičky a premenia ho na nočnú moru.

Ananiáš, Zafíra a obrana súkromného vlastníctva

Písmo je natoľko poctivé a pravdivé, že neponúka ružovú idylku ani o prvotnej jeruzalemskej Cirkvi. Nezamotáva veci do romantických fráz. V piatej kapitole Skutkov apoštolov nachádzame dramatický a varovný príbeh, ktorý dokonale vyvracia predstavu, že apoštoli zavádzali raný komunizmus.

Muž menom Ananiáš a jeho manželka Zafíra predali pozemok. Časť peňazí si nechali a zvyšok priniesli apoštolom, pričom tvrdili, že odovzdávajú celú sumu. Chceli spoločenskú prestíž a status veľkých darcov, ale nechceli

priniesť plnú obeť.

Pozrite sa na to, ako reaguje apoštol Peter:

„No Peter mu povedal: Ananiáš! Prečo ti satan naplnil srdce, aby si klamal Duchu Svätému a odložil si si z peňazí za predané pole? Nebolo vari tvoje, kým si ho mal? A keď si ho už predal, nemohol si s peniazmi zaň voľne nakladať? Ako si sa mohol rozhodnúť pre takúto vec? Neklamal si ľuďom, ale Bohu.“ (Sk 5, 3–4)

Tento text odhaľuje podstatu veci a moderní ľavicoví teológovia ho zúfalo obchádzajú. Peter kladie dve rečnícke otázky: 1. *„Nebolo vari tvoje, kým si ho mal?“* Peter výslovne potvrdzuje legitimitu súkromného vlastníctva! Cirkev nezrušila vlastnícke práva. Pole patrilo Ananiášovi. 2. *„A keď si ho už predal, nemohol si s peniazmi zaň voľne nakladať?“* Peter potvrdzuje, že Ananiáš mal plné právo disponovať so svojimi peniazmi! Cirkev naňho nevydala daňový výmer. Nikoho nenútila odovzdať ani cent.

V čom teda spočíval Ananiášov hriech? Nespočíval v tom, že si nechal polovicu peňazí. Jeho hriechom bolo **pokrytectvo a lož**. Hral divadlo pred Bohom a pred cirkvou. Chcel vyzeráť sväto a radikálne bez toho, aby reálne priniesol obeť.

Zdieľanie majetku v Jeruzaleme nebolo komunistickým dekrétom. Nebolo to inštitucionálne zrušenie vlastníctva. Bolo to spontánne, dobrovoľné ovocie letničné-

ho vyliatia Ducha Svätého! Keď ľudia zažili odpustenie hriechov, keď pochopili, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych a sedí na tróne po pravici Otca, ich srdcia boli premenené. Zrazu nelipli na svojich domoch a pozemkoch. Povedali si: „Ak môj brat nemá čo jesť, ako môžem ja sedieť na svojom majetku?“

Bolo to víťazstvo lásky nad sebeckým zvnútra, nie víťazstvo štátneho policajného aparátu zvonku.

Bod zlomu: Rozdiel medzi obetou lásky a štátnym lupením

Keď sekulárny štát ukradne ideál apoštolskej koinonie, dochádza k fatálnej zámene metódy a ducha:

Kresťanská koinonia (Cirkev)	Sekulárny socializmus / progresivizmus
„To, čo je moje, z lásky ku Kristovi dávam tebe.“	„To, čo je tvoje, cez štátnu moc beriem a dám tomu, koho ja určím.“
Motivácia: Vďačnosť Bohu a osobná láska k blížnemu.	Motivácia: Závisť, triedna nenávisť a túžba po moci.
Nástroj: Premenené srdce (<i>metanoia</i>) a Duch Svätý.	Nástroj: Štátny donucovací aparát, byrokracia a polícia.
Dôsledok: Sloboda, radosť, vďačnosť a úcta k človeku.	Dôsledok: Teror, korupcia, udavačstvo a nová oligarchia.

Tento rozdiel je priepasťou, ktorú nemožno preklenúť. Prvý postoj je najvyšším prejavom ľudskej slobody a duchovnej zrelosti. Druhý postoj je legalizovanou krádežou.

Keď sa pokúsite vybudovať jeruzalemské spoločenstvo solidarity bez Ducha Svätého na nepremenených ľuďoch, okamžite zistíte, že človek sa svojho majetku a pohodlia dobrovoľne nevzdá. A v tej chvíli stojíte pred brutálnou dilemou: - Buď priznáte bankrot svojej teórie a necháte ľudí žiť v slobode. - Alebo musíte povolať na pomoc štátne násilie. Musíte zaviesť drakonické dane, vyvlastňovanie, regulácie, prevýchovu a trestné stíhanie každého, kto odmieta odovzdať plody svojej práce.

Takto dopadol každý jeden sekulárny pokus o nastolenie raja na zemi. Začal rečami o bratstve a skončil ostnatým drôtom a popravami.

Ukotvenie v Kráľovstve: Telo Kristovo ako skutočná alternatíva

Bratstvo ľudí bez nebeského Otca je mŕtva chiméra. Nemôžete mať rodinu, keď ste zavraždili otca. Sekulárny svet vyhlásil Boha za mŕtveho a teraz sa čuduje, prečo sa jeho „univerzálne bratstvo“ rozpadlo na bandu hysterických sirôt, ktoré sa na sociálnych sieťach a v parlamentoch hryzú do krvi kvôli majetku a privilégiám.

Skutočná jednota a skutočné bratstvo existujú jedine v Ježišovi Kristovi. Apoštol Pavol v Liste Kolosanom pí-

še:

„Neluhajte si navzájom, keď ste už vyzliekli starého človeka s jeho skutkami a obliekli ste si nového, ktorý sa obnovuje, aby nadobudol poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril. Potom už nie je ani Grék, ani Žid, ani obriezka, ani neobriezka, ani barbar, ani Skýt, ani otrok, ani slobodný, ale všetko a vo všetkých je Kristus.“ (Kol 3, 9–11)

Všimnite si poradie: najprv musí prísť vnútorná premena človeka – vyzlečenie starého, hriešneho človeka a prijatie novej prirodzenosti v Kristovi. A až potom padajú bariéry medzi rasami, triedami a národmi.

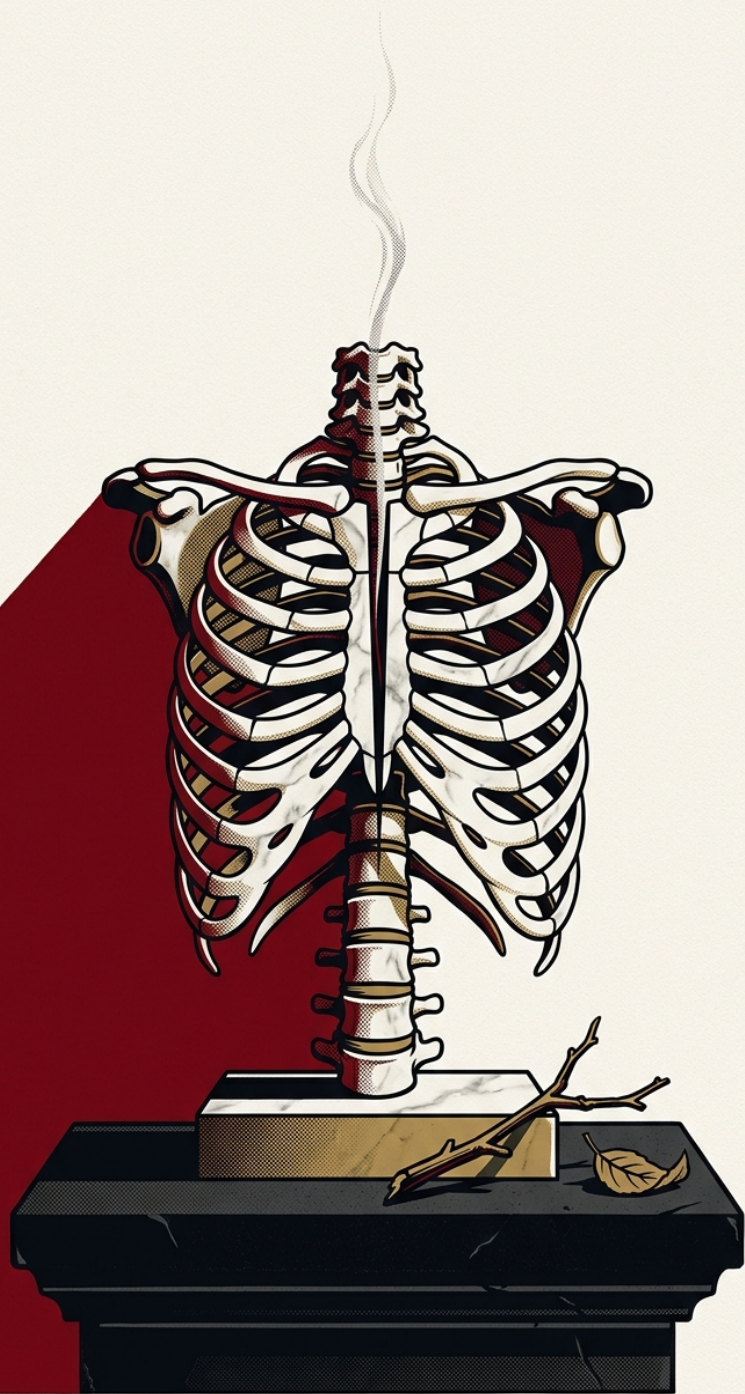
Cirkev nie je sociologický klub ani politická strana. Cirkev je živé Telo Kristovo. Je to jediný organizmus na zemi, kde môže rímsky stotník sedieť pri jednom stole s otrokom a židovským rybárom a lámať ten istý chlieb v úprimnej láske. Nie preto, že by im to nariadil rímsky senát, ale preto, že za všetkých troch tiekla tá istá nevinná krv Božieho Syna.

Táto jednota sa nedá sfalšovať kvótami na pracovisku, ani ministerskými usmerneniami o inklúzii. Bez Krista zostáva človek sebeckým predátorom, nech si na seba navlečie akýkoľvek morálny oblek.

Záverečná sentencia

Nemôžete mať jeruzalemskú lásku s babylonským srdcom; pokus sekulárneho sveta vybudovať bratskú ko-

munitu solidarity bez Ducha Svätého a s popretím dedičného hriechu končí vždy v slepej uličke štátneho teroru alebo v pokrytectve kaviarenskej frašky.

Hadie pokušenie 2.0: Sloboda ako vzburá

*„No had žene povedal: Nie, určite nezmriete!
Boh totiž vie, že v deň, keď budete z neho jesť, ot-
vorí sa vám oči a budete ako Boh, budete poznať
dobro i zlo.“*

– Genezis 3, 4–5

*„V jadre slobody je právo definovať si vlastný kon-
cept existencie, zmyslu, vesmíru a tajomstva ľud-
ského života.“*

– Výrok sudcu Anthonyho Kennedyho, Naj-
vyšší súd USA (*Planned Parenthood v. Casey*,
1992)

Diagnóza reality: Od tragédie k posvätnéj dogme au- tonómie

V roku 1992 formuloval Najvyšší súd Spojených štátov v rozhodnutí *Planned Parenthood v. Casey* vetu, ktorá sa stala nepísanou ústavou modernej západnej kultúry: *„V jadre slobody je právo definovať si vlastný koncept existencie, zmyslu, vesmíru a tajomstva ľudského života.“*

Právny historici tento výrok často označujú za „tajomnú klauzulu“ (*the mystery clause*). Na prvý pohľad znie ako vznešená filozofická meditácia, no v skutočnosti ide o najradikálnejšie vyhlásenie metafyzickej autonó-

mie v moderných dejinách práva. Sudca Kennedy tu nepovedal len to, že občan má mať právo na slobodné myslenie či náboženské vyznanie. Povedal, že samotná realita – existencia, vesmír, život a jeho tajomstvo – nemá žiadnu objektívnu platnosť, kým ju jednotlivec sám pre seba nedefinuje. Právo sa tu vzdalo úlohy chrániť objektívny poriadok a premenilo sa na garanta neobmedzeného autorského práva človeka na stvorenie sveta.

Ešte v tom istom desaťročí sa v politických debatách o potratoch používal utilitárny kompromis. Oficiálny slogan amerických demokratov, ktorý sformuloval Bill Clinton, znel: „*safe, legal, and rare*“ – bezpečný, legálny a zriedkavý. Hoci bola táto pozícia morálne kompromisná a teologicky neudržateľná, stále aspoň implicitne uznávala, že usmrtenie počatého dieťaťa je tragédia, etické zlyhanie a spoločenské zranenie, ktorému sa má v ideálnom svete predchádzať. Predpokladalo sa, že tehotná žena sa ocitla v neriešiteľnej sociálnej núdzi a potrat je krutým, zúfalým núdzovým východiskom.

Preskočme o tridsať rokov dopredu. Dnes sme sa ocitli v úplne inom metafyzickom vesmíre.

Slovo „zriedkavý“ bolo z progresívneho slovníka vymazané ako spiatočnícka urážka. Potrat už nesmie byť označovaný za zlyhanie ani za tragédiu. V západných metropolách vznikli masové kampane ako „*Shout Your Abortion*“ (Vykrič svoj potrat), kde ženy na pódioch a na sociálnych sieťach verejne oslavujú svoje interrupcie ako momenty osobného oslobodenia, sebaúcty a kari-

érneho víťazstva. V roku 2024 Francúzsko s pompou zapísalo „garantovanú slobodu“ na potrat priamo do svojej ústavy a Eiffelova veža žiarila obrovským nápisom *Mon Corps, Mon Choix* (Moje telo, moja voľba). V sálach Európskeho parlamentu sa vedú agresívne debaty o tom, že výhrada svedomia pre lekárov je neprípustnou diskrimináciou a že lekár, ktorý odmietne roztrhať plod v tele matky, by mal prísť o licenciu.

A hneď vedľa tohto frontu vyrástlo nové, ešte bizarnejšie a bezohľadnejšie bojisko: genderová ideológia.

Ešte pred pätnástimi rokmi nás presviedčali, že boj za práva sexuálnych menšín je len bojom za „právo milovať, koho chcem“, a že po legalizácii registrovaných partnerstiev sa kultúrna vojna skončí. Bol to len taktický predmostík. Dnes sa v školách, škôlkach, univerzitách, nemocniciach a štátnej legislatíve popiera samotná biologická realita človeka ako muža a ženy.

Dospievajúcim deťom, ktoré prechádzajú hormonálnym zmätkom puberty, úzkosťami a sociálnou neistotou, školskí psychológovia a algoritmy sociálnych sietí podsúvajú diagnózu: „*Tvoje trápenie pramení z toho, že si sa narodil v nesprávnom tele.*“ Medicínsky establišment na Západe – v Británii, USA či Škandinávii – začal týmto deťom bez súhlasu rodičov podávať blokátory puberty, syntetické hormóny opačného pohlavia a nakoniec ich posilať pod chirurgický skalpel na nevratné amputácie zdravých prs a mrzačenie pohlavných orgánov.

Do úradných pasov a databáz sa zaviedli kolónky pre

„nebinárne“ pohlavia. Muži, ktorí sa identifikujú ako ženy, sú umiestňovaní do ženských väzníc, kde znásilňujú trestankyne, v ženských šatniach obnažujú svoje mužské telá pred maloletými dievčatami a v ženskom športe brutálne ničia celoživotné úsilie biologických atlétok.

Ak sa niekto odváži vzniesť vecnú, vedeckú alebo morálnu námietku – ak upozorní na chromozómy XX a XY, na nevratné následky medicínskych zásahov, alebo na právo dieťaťa na vlastných rodičov –, často sa proti nemu spustí masívny pohon. Hrozí mu nálepka „transfóba“, vylúčenie z akademickej obce, strata zamestnania, vymazanie zo sociálnych sietí či vyšetrovanie pre „nenávisťný prejav“. Nemusí to postihnúť každého v plnej miere, no známych prípadov je už dosť na to, aby strach z tohto scenára umlčal mnohých.

Čo sa to stalo? Ako je možné, že civilizácia, ktorá sa pýšila svojím exaktným vedeckým pozitivizmom a postavila moderný svet na empirickom bádaní, v priebehu jedinej generácie kapitulovala pred totálnym delirickým popretím biológie?

Odpoveď je priama: nejde o medicínsky omyl ani o prehnaný súcit. Ide o náboženskú revolúciu. Západný svet prijal novú dogmatiku, v ktorej sa sloboda stotožnila s kozmickou vzburou proti akémukoľvek danému poriadku.

Anatómia klamu: Expresívny individualizmus a technologický gnosticizmus

Aby sme pochopili hĺbku tohto zlyhania, musíme sa pozrieť na myšlienkový pôvod moderného sebapoňatia. Americký historik a teológ Carl Trueman vo svojom monumentálnom diele *The Rise and Triumph of the Modern Self* nadviazal na prácu sociológa Philipa Rieffa a do detailov rozobral, ako sa moderný človek stal tým, čím je dnes: *psychologickým človekom* a vyznávačom *expresívneho individualizmu*.

Predmoderné a biblické chápanie človeka bolo ukotvené vo vonkajšom, objektívnom poriadku. Človek sa narodil do sveta, ktorý mal svoju danú štruktúru, účel a zákonitosti (*telos*). Bol stvorením Boha. Narodil sa v konkrétnej rodine, s konkrétnym telom, v konkrétnom spoločenstve a s konkrétnymi morálnymi záväzkami voči Stvoriteľovi a blížnym. Identita nebola niečo, čo si človek musel vygenerovať vo svojom vnútri; bola to skutočnosť, ktorú prijal ako dar a povolanie.

Sloboda v tomto klasickom a biblickom zmysle neznamenal právo robiť čokoľvek, čo mi práve napadne. Klasická definícia slobody – od Augustína cez Tomáša Akvinského až po reformátorov – rozlišovala medzi *libertas* (pravou slobodou konať dobro, pre ktoré bol človek stvorený) a *licentia* (svojvôľou a otroctvom vášní). Slobodným človekom nebol ten, kto mohol uspokojiť každý svoj pud, ale ten, ktorého vôľa bola

oslobodená od deštruktívnej tyranie hriechu, aby mohol žiť v pravde, cnosti a láske.

V priebehu posledných troch storočí sa však odohral masívny posun:

1. **Rousseau a kult vnútornej autenticity:** Jean-Jacques Rousseau prišiel s myšlienkou, že človek sa rodí vnútorne čistý a dobrý, no vonkajšia civilizácia, inštitúcie, tradície a náboženstvo ho kazia a mrzačia. Autentické je len to, čo človek cíti vo svojom najhlbšom vnútri. Všetko vonkajšie je podozrivé a utláčajúce.
2. **Romantickí básnici a sebastvorenie:** Romantici ako Shelley a Blake posunuli tento kult ešte ďalej: vnútorná emócia a osobná rebélia sa stali najvyššou formou morálky. Umelec a rebel sa stali novými prorokmi, ktorí odmietajú pravidlá malomeštiackeho Boha.
3. **Marx a politizácia identity:** Karl Marx naučil svet vnímať všetky ľudské vzťahy – rodinu, cirkev, hospodárstvo – výlučne cez prizmu moci, triedneho boja a útlaku. Neexistujú objektívne pravdy, existujú len mocenské štruktúry, ktoré je potrebné rozbiť.
4. **Freud, Reich a Marcuse: Sexualizácia človeka:** Sigmund Freud urobil rozhodujúci krok: presvedčil Západ, že najhlbšou podstatou ľudského vnútra nie je rozum ani duša, ale sexuálna

túžba (*libido*). Na to nadviazala neomarxistická Frankfurtská škola, predovšetkým Wilhelm Reich a Herbert Marcuse. Tí spojili Marxa s Freudom do výbušnej zmesi: ak je sexuálna túžba podstatou ľudskej identity a tradičná kresťanská morálka túto túžbu obmedzuje, potom je tradičná rodina a morálka fašistickým nástrojom útlaku. Sexuálne oslobodenie sa stalo kľúčom k politickej revolúcii.

Výsledkom tejto syntézy je stav, ktorý sociológ Robert Bellah nazval *expresívny individualizmus*. Je to svetonázor, ktorý predpokladá: - Moje vnútro, moje psychologické pocity a moje sexuálne túžby sú jedinou autentickou realitou toho, kým skutočne som. - Moja hodnota a dôstojnosť závisia od toho, či môžem tieto vnútorné pocity slobodne navonok vyjadriť a žiť. - Akákoľvek vonkajšia autorita – tradícia, rodičia, cirkev, písané zákony, a v konečnom dôsledku aj samotná biológia môjho tela –, ktorá kladie odpor mojim vnútorným pocitom, je nepriateľská, utláčajúca a nelegitímna. - Spoločnosť a štát majú povinnosť nielen moju sebadefiníciu tolerovať, ale ju aj aktívne uznávať, oslavovať a financovať.

Pozrite sa na to z inžinierskeho a filozofického hľadiska. Čo to znamená?

Znamená to príchod **technologického neognosticismu**.

Staroveký gnosticizmus učil, že hmotný svet a fyzické telo sú dielom zlého demiurga, pascou a väzením pre

božskú iskru ľudského ducha. Spása spočívala v úniku z tela prostredníctvom tajného poznania (*gnózy*).

Dnešná genderová ideológia je čistým gnosticizmom 2.0, len vybaveným skalpelmi, laboratórnymi syntetickými hormónmi a mediálnou mašinériou. Tvrdí, že biologické telo človeka – chromozómy, kostra, svalovina, pohlavné orgány – nemá žiadny morálny ani metafyzický význam. Telo je len kus biologického hardvéru, zhhluk buniek, plastická hmota. To „skutočné ja“ je psychologický pocit, beztelesný softvér plávajúci vo vedomí. A ak sa biologický hardvér nezhoduje so softvérovým pocitom, musíme mrzačiť, rezať a chemicky otravovať hardvér, pretože softvér je neomylný božský arbiter.

A presne tá istá logika vládne pri potratoch.

Zástancovia potratov operujú s rovnakým metafyzickým podvodom. Aby ospravedlnili usmrtenie nenarodeného dieťaťa, musia oddeliť biologickú ľudskú bytosť od statusu „osoby“. Hovoria: *„Áno, geneticky a biologicky je to človek, ale ešte to nie je osoba s právami, pretože to nemá vyvinuté vedomie, sebauvedomenie či schopnosť prežiť mimo maternice.“*

Všimnite si túto strašnú symetriu: - Pri genderi sa hovorí: Telo je nič, vnútorný psychický pocit je všetko. - Pri potrate sa hovorí: Telo dieťaťa je nič, vnútorná vôľa a autonómia dospelé ženy je všetko.

V oboch prípadoch ide o totálnu vojnu proti stvorenému telu. V oboch prípadoch človek povyšuje svoju

vlastnú vôľu na absolútneho tvorca reality a vyhlasuje Božie stvorenie za nepodstatný materiál, s ktorým môže nakladať podľa svojho ľubovôle.

Biblické zrkadlo: Prastaré syčanie v záhrade

Pre človeka, ktorý pozná Písmo, nie je na tomto dianí nič nové ani prekvapujúce. Tento sekulárny „pokrok“ nie je ničím iným než technologicky aktualizovanou verziou prvej tragédie ľudstva.

Otvorme tretiu kapitolu knihy Genezis. Had neprichádza k žene s ateistickým manifestom. Nepokúša sa ju presvedčiť, že Boh neexistuje. Had robí niečo omnoho rafinovanejšie: spochybňuje Božiu dobrotu, spochybňuje hranice stvorenia a ponúka človeku božskú autonómiu:

*„No had žene povedal: Nie, určite nezmriete!
Boh totiž vie, že v deň, keď budete z neho jesť, ot-
vorí sa vám oči a budete ako Boh, budete poznať
dobro i zlo.“ (Gn 3, 4–5)*

V hebrejskom origináli a biblickom kontexte výraz „poznať dobro a zlo“ (*jada tov va-ra*) neznamená získať encyklopedickú vedomosť o tom, čo je morálne. Znamená to **privlastniť si autoritu určovať normu dobrého a zlého**. Znamená to zosadiť Stvoriteľa z trónu Zákonnodarcu a vyhlásiť seba samého za zvrchovaného sudcu reality. Had povedal: *„Boh vám stanovil hranicu. Povedal:*

Z tohto stromu nejedzte. Dokážte, že ste bohovia. Prekročte túto hranicu. Povedzte vy sami, čo je dobré a čo zlé.“

Hadí prísľub znel: Keď prekročíte hranicu, stanete sa nezávislými vládcami, budete ako Boh.

A presne toto syčanie počujeme dnes v každom argumente pre potrat a genderovú tranzíciu.

Pozrime sa najprv na to, čo hovorí Písmo o hodnote nenarodeného života:

„Veď ty si mi utvoril ľadviny, v matkinom živote si ma utkal. Ďakujem ti, že si ma predivne utvoril; tvoje skutky sú obdivuhodné, to si veľmi dobre uvedomujem. Moje kosti neboli skryté pred tebou, keď som vznikol v skrytosti, utkávaný v najspodnejších častiach zeme. Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal.“
(Ž 139, 13–16)

Dávid tu nepoužíva abstraktné teologické frázy; opisuje intímnu, zvrchovanú prácu Boha Stvoriteľa. Boh netká „zhluk buniek“. Boh tká ľudskú bytosť. Prorok Jeremiáš počúva Božie slovo: „Skôr než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa; skôr než si vyšiel z lona, posvätil som ťa.“ (Jer 1, 5). Keď tehotná Mária vstúpila do domu Zachariáša a pozdravila Alžbetu, Písmo zaznamenáva: „Hľa, len čo mi v ušiach zaznel tvoj pozdrav, od radosti sa pohlo dieťa v mojom lone.“ (Lk 1, 44). Nenarodený šesťmesačný Ján Krstiteľ v lone matky zareagoval na prítom-

nosť vteleného Mesiáša v lone Márie – a Alžbeta, naplnená Svätým Duchom, ten pohyb sama vykladá ako radosť (Lk 1, 41–44).

Proti tomuto biblickému zjaveniu stojí moderná potratová mašinéria. Aby mohla usmrtiť dieťa, používa orwellovský jazyk dehumanizácie: „produkt počatia“, „odstránenie tkaniva“, „prerušenie tehotenstva“ (akoby sa niečo prerušené dalo neskôr obnoviť), „reprodukčné zdravie“. Každý totalitný režim v dejinách musel pred masovým vyhladením určitej skupiny ľudí najprv zmeniť jazyk. Nacisti hovorili o *Ungeziefer* (škodcoch), komunisti o „triednych nepriateľoch“ a „parazitoch“. Dnešná liberálna potratová mašinéria hovorí o „práve na voľbu“ a „lekárskom zákroku“.

A čo gender? Pozrime sa na prvú kapitolu Biblie:

„Boh stvoril človeka na svoj obraz; na Boží obraz ho stvoril. Stvoril ich ako muža a ženu.“ (Gn 1, 27)

Pohlavnosť človeka nie je biologická nehoda, sociálny konštrukt patriarchátu, ani evolučný omyl. Pohlavná dualita muža a ženy je neoddeliteľnou súčasťou Božieho obrazu (*imago Dei*) v človeku. Telo muža a telo ženy bolo stvorené pre vzájomné dopĺňanie sa, pre zmluvu manželstva, pre odovzdávanie života a ako živý obraz vzťahu medzi Kristom a Jeho Cirkvou (Ef 5, 31–32).

Keď niekto povie: *„Boh urobil chybu, uväznil ženskú dušu do mužského tela a moderná chirurgia to musí napra-*

viť,“ neútočí len na medicínu. Pľuje do tváre Stvoriteľovi. Hovorí: „Bože, tvoja práca je chybná, tvoj dizajn je tyraniou a ja so svojím skalpelom a syntetickým testosterómom viem lepšie než ty, ako má vyzerat' človek.“

Hadie pokušenie dosiahlo svoj vrchol: Človek sa odmieta skloniť pred realitou stvorenia. Vyhlasuje svoje vlastné pocity za konečnú normu vesmíru.

Realita na operačnom stole: Klamstvá medicínskeho establišmentu

Tento ideologický blud by bol len bizarnou akademickou kuriozitou, keby nezískal moc nad nemocnicami, farmaceutickým priemyslom a životmi miliónov bezbranných ľudí. Musíme hovoriť o konkrétnych, krutých faktoch, pretože tam, kde sa odmieta Božia pravda, tam vždy tečie nevinná krv.

Pozrime sa na realitu interrupcií: Moderná embryológia nepotrebuje Bibliu na to, aby dokázala, že počatý život je plnohodnotným človekom. V momente oplodnenia vajíčka spermiou vzniká jedinečný, kompletný ľudský genóm, ktorý nikdy predtým neexistoval a nikdy viac existovať nebude. Už v tomto okamihu je určené pohlavie, farba očí, pigmentácia pokožky a genetické predispozície. - V 21. dni po počatí – kedy väčšina žien ani netuší, že je tehotná – začína biť srdce dieťaťa. - V 6. týždni sa dajú merať mozgové vlny. -

V 10. týždni dieťa reaguje na dotyk, má vyvinuté prsty na rukách a nohách s vlastnými jedinečnými odtlačkami prstov a cmúľa si palec. - Pri potrate v prvom trimestri sa používa vákuová aspirácia: sacia kanyla s obrovským podtlakom, ktorá dieťa doslova roztrhá na kusy a vysaje z maternice. Pri potratoch v druhom trimestri (metóda D&E – dilatácia a evakuácia) lekár pomocou masívnych oceľových klieští postupne odtrháva ruky a nohy dieťaťa od trupu, drví jeho lebku a po častiach ho vyťahuje von.

Toto nie je „zdravotná starostlivosť“. Je to rituálne obetovanie bezbranného človeka na oltár osobného komfortu, kariéry a ilúzie absolútnej slobody bez zodpovednosti.

A čo genderová medicína? Roky nám mimovládne organizácie, liberálne médiá a ideologicky skorumpované lekárske komory tvrdili, že blokátory puberty sú „úplne vratné“, že len „kupujú čas na premyslenie“ a že ak dieťaťu neposkytneme „starostlivosť potvrdzujúcu gender“ (*gender-affirming care*), spácha samovraždu. Bola to bezohľadná citová vydieračka voči zúfalým rodičom: „*Chcete radšej živého syna, alebo mŕtvu dcéru?*“

Všetky tieto tvrdenia sa zrútili pod ťarchou reality.

V roku 2024 bola v Spojenom kráľovstve zverejnená prelomová **Správa Dr. Hilary Cassovej** (*Cass Review*), ktorú zadala britská Národná zdravotná služba (NHS). Po rokoch dôkladného a nezávislého skúmania dôkazov doktorka Cassová konštatovala: 1. Dôkazy pre používanie blokátorov puberty a krížových hormónov u do-

spievajúcich sú extrémne slabé, nekvalitné a metodologicky zmanipulované. 2. Blokátory puberty nie sú vratné; narušajú normálny vývoj mozgu a kostnej hustoty a takmer v 100 % prípadov vedú priamo k trvalému prechodu na krížové hormóny, ktoré spôsobujú celoživotnú sterilitu a stratu sexuálnej funkcie. 3. Neexistuje žiadny dôkaz, že tieto medicínske zásahy znižujú riziko samovrážd. Naopak, neriešia skutočné príčiny trápenia týchto detí – autizmus, depresiu, sociálnu izoláciu, šikanu či rodinné traumy. 4. Celá slávna klinika Tavistock v Londýne musela byť britskou vládou zatvorená pre hrubé zlyhania a mrzačenie stoviek detí na ideologickom bežiacom páse.

Krajiny ako Švédsko, Fínsko a Veľká Británia, ktoré boli pioniermi tohto experimentu, dnes v tichosti zaradili spiatočku a drasticky zakázali či obmedzili predpisovanie blokátorov puberty neplnoletým. Tisíce mladých ľudí, ktorí v puberte podstúpili nevratné zmeny, dnes vystupujú ako tzv. *detransitioners* (ľudia, ktorí sa pokúšajú o návrat k svojmu biologickému pohlaviu). Sú to dvadsaťročné dievčatá s amputovanými prsníkmi, hlbokými zhrubnutými hlasmi, trvalou neplodnosťou a chronickými bolesťami, ktoré trpkou plačú nad tým, ako ich lekári a učitelia v mene modernej „slobody“ natrvalo zmrzačili.

Had sľúbil slobodu a božstvo. Výsledkom je sterilita, bolesť a zničené životy detí.

Bod zlomu: Epidémia prázdnoty a sebadeštrukcie

Aký je celkový psychologický a spoločenský výsledok tejto novej „slobody ako svojvôle“? Priniesla sľubovaný raj, vyrovnanosť a emancipáciu?

Pozrite sa na dnešnú západnú generáciu mladých ľudí. Nikdy v dejinách nemala mládež toľko materiálnych zdrojov, toľko technologických možností a takú absolútnu voľnosť definovať svoje telo, identitu a vzťahy. A nikdy v moderných dejinách nebola generácia taká psychicky krehká, úzkostná, osamelá a zúfalá.

Štatistiky duševného zdravia v západnom svete ukazujú vertikálne krivky: explózia klinických depresí, úzkostných porúch, sebapoškodzovania, porúch príjmu potravy a samovražedných myšlienok medzi tínedžermi, predovšetkým medzi mladými dievčatami.

Prečo? Prečo človek, ktorý má všetku slobodu sveta, upadá do najhlbšej temnoty?

Pretože **byť bohom je pre človeka neznesiteľné bremeno.**

Keď vezmete mladého dospievajúceho človeka a povie mu: „*Realita nemá žiadny daný poriadok. Tvoje telo nič neznamená. Morálka tvojich predkov bol len konštrukt. Neexistuje Boh, ktorý by ťa stvoril a miloval. Tvojou jedinou úlohou je vymyslieť samého seba z vlastného vnútra a donútiť svet, aby ti tleskal,*“ nedáte mu krídla. Hodíte ho do

bezednej priepasti existenciálneho vákua.

Ak je moja identita mojou vlastnou konštrukciou, potom: - Som sám zodpovedný za to, aby som bol úspešný, autentický a obdivovaný. - Moja hodnota stojí na vode: ak zajtra zlyhám, ak moje emócie zakolíšu, ak ma sociálne siete odvrhnú, môj celý svet sa zrúti. - Nemám žiadnu pevnú pôdu pod nohami. Musím každé ráno vstať a nanovo si vytvoriť zmysel života.

To nie je sloboda; je to najbrutálnejšia forma existenciálnej úzkosti. V biblickom príbehu v Genezis sa prví ľudia po vzbure nestali oslavovanými vládcami. Prvé, čo po jedení zo stromu zažili, bolo, že zbadali svoju nahotu, zmocnil sa ich strach, schovali sa pred Božou tvárou do kríkov a začali sa navzájom obviňovať. Vzburá nepriniesla majestátnosť, priniesla hanbu, strach a odcudzenie.

Moderný expresívny individualizmus priniesol presne to isté: kultúru neustáleho strachu, hystérie a vzájomného obviňovania. A preto táto kultúra tak zúri, keď počuje kresťanský hlas. Pretože kresťanstvo svojou existenciou pripomína, že cisár je nahý a že jeho sloboda je len pozláteným otroctvom.

Ukotvenie v Kráľovstve: Pravá sloboda v Kristovi

Do tohto hlučného a krvavého laboratória sebastvorenia vstupuje evanjelium Ježiša Krista s tichou, no neotrasí-

teľnou mocou. Písmo ponúka človeku radikálnu alternatívu: oslobodenie od povinnosti byť bohom.

Pán Ježiš hovorí Židom, ktorí mu uverili:

„Ak vy zostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí... Amen, amen, hovorím vám: Každý, kto pácha hriech, je otrokom hriechu... Ak vás teda Syn vyslobodí, budete naozaj slobodní.“ (Jn 8, 31–32.34.36)

Všimnite si ten zásadný rozdiel: Svet hovorí: *„Tvoja vlastná vôľa ťa vyslobodí. Tvoje pocity sú pravda.“*

Kristus hovorí: *„Pravda je mimo teba. Pravda je objektívna a zjavil ju Boh. Až keď spoznáš túto Pravdu a podriadiš sa jej, budeš slobodný.“*

V Božom Kráľovstve platí, že skutočná sloboda nie je absenciou hraníc. Skutočná sloboda je nájdením správnych hraníc, pre ktoré bol človek skonštruovaný. - Ryba nie je slobodná vtedy, keď ju vyhodíte na suchú lúku a povieť jej: „Teraz si slobodná od vody, môžeš behať.“ Ryba na lúke nezíska slobodu; začne sa dusiť a zahynie. Ryba je skutočne slobodná iba vo vode, pretože pre vodu bola stvorená. - Vlak bol skonštruovaný pre koľajnice. Ak ich v mene „voľného pohybu“ opustí a vykoľají sa do poľa, nezíska voľnosť; prevráti sa a zničí. Funkčný zostáva iba vtedy, keď sa drží koľajníc, pre ktoré bol postavený.

Človek bol stvorený pre Boha. Naše telo, naša pohlavnosť, náš život a naše svedomie boli skonštruované Trojjediným Bohom s láskou, múdrosťou a zámerom.

V Kráľovstve Božom nemusíte zúfalo vymýšľať svoju identitu. Apoštol Pavol píše veriacim v Korinte:

„A vari neviete, že nepatríte sebe, ale že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý vo vás prebýva a ktorého máte od Boha? Boli ste drahó vykúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele.“ (1 Kor 6, 19–20)

Aká neuveriteľná, oslobodzujúca pravda: *Nepatríte sebe!* V sekulárnom svete je veta „Nepatríš sebe“ považovaná za najhoršiu urážku. V evanjeliu je to najsladšia zvesť odpočinutia. Nemusím sa stvoriť sám. Nemusím svoje telo prerezať, aby som mal hodnotu. Nemusím usmrtiť svoje dieťa, aby som mal budúcnosť. Moja budúcnosť, môj život a moje telo patria Tomu, ktorý ma vykúpil svojou predrahou krvou.

Kresťanský postoj k telu je hlboko posvätný: - Telo nie je hriechom ani ilúziou. Je Božím dobrým stvorením. - Syn Boží na seba vzal skutočné ľudské telo, narodil sa zo ženy, trpel v tele, v tele vstal z mŕtvych a v oslávenom tele sedí po pravici Otca. - Kresťanská nádej nečaká na beztelesnú nirvánu, ale na vzkriesenie tela v posledný deň.

Preto cirkev chráni telo. Preto od prvého storočia kresťania zachraňovali odložených novorodencov

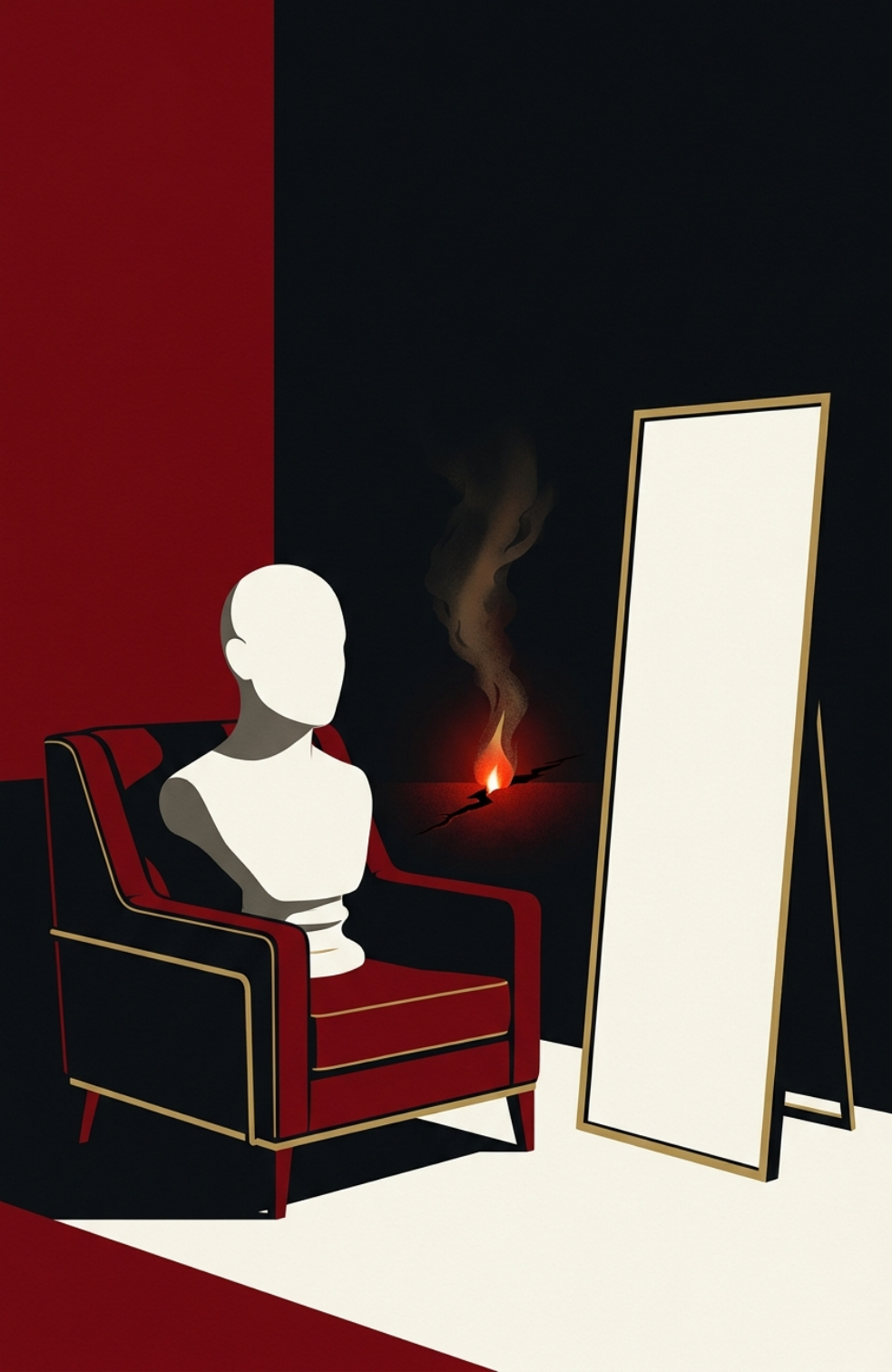
z rímskych smetísk, kým pohanský Rím praktizoval ich beztretné zabíjanie. Preto kresťanské nemocnice prinášali uzdravenie chorým, namiesto ich mrzačenia.

A preto Cirkev Ježiša Krista musí aj dnes stáť ako nekompromisná hradba proti modernej kultúre smrti. Nemôžeme mlčať, keď sa zabíjajú nenarodené deti v materských lonách. Nemôžeme sa zbabelo usmievať a pritaľkávať, keď štátna mašinéria klame deťom o ich pohlaví a ničí ich telá. Láska k blížnemu nám prikazuje hovoriť pravdu – aj vtedy, keď nás svet za to nenávidí.

Skutočná sloboda v Kristovi je sloboda prijať vlastný život ako dar, sloboda niest' svoj kríž, sloboda chrániť tých, ktorí nemajú hlas, a sloboda povedať ľži jasné, pokojné a neochvejné: *Nie*.

Záverečná sentencia

Sloboda, ktorá si vyžaduje právo zabíjať vlastných potomkov a mrzačiť vlastné telo v mene osobnej sebarealizácie, nie je vrcholom civilizačného pokroku; je to najtemnejšia, krvou poškvrnená modloslužba, v ktorej človek prináša vlastné deti na oltár svojho vlastného zbožšteného ega.

Kastrovaný boh kaviarní

„A tak keďže prijímame neotrasiteľné kráľovstvo, zachovávajme si milosť a pomocou nej slúžme Bohu s úctou a bázňou, aby sme sa mu páčili. Veď náš Boh je stravujúci oheň.“

– List Židom 12, 28–29

„Boh bez hnevu priviedol ľudí bez hriechu do kráľovstva bez súdu prostredníctvom Krista bez kríža.“

– H. Richard Niebuhr, diagnóza liberálnej teológie (*The Kingdom of God in America*, 1937)

Diagnóza reality: Náboženstvo tých, ktorí odmietajú náboženstvo

Ak dnes v kultivovanej spoločnosti bratislavskej, pražskej či berlínskej kaviarne otvoríte tému náboženstva a opýtate sa vzdelaného tridsiatnika, či verí v Boha, takmer s istotou nedostanete odpoveď militantného ateistu z 19. storočia. Éra Richarda Dawkinsa a Christophera Hitchensa, ktorí písali zúrivé traktáty proti existencii Boha s penou okolo úst, je minulosťou. Dnes už málokto horlí za materialistický dialektický nihilizmus.

Namiesto agresívneho popretia sa stretnete s blahosklonným, chápatým úsmevom a vetou:

„Vieš, ja neverím na organizované náboženstvá, staré dogmy a stredoveké pravidlá. To všetko vymysleli muži, aby ovládali ľudí. Ale určite je niečo nad nami. Vnímam nejakú pozitívnu energiu, vesmírnu lásku, niečo, čo nás všetkých presahuje a spája. Môj boh nikoho nesúdi, nič neprikazuje, na nikoho sa nehnevá a prijíma každého presne takého, aký je.“

Tento postoj sa stal oficiálnou duchovnou atmosférou moderného Západu. Hovorí sa mu „duchovný, ale nie náboženský“ (*spiritual but not religious*). Je to tekutá, beztvárá zmes východného panteizmu, new-age pozitivizmu a psychologického humanizmu, zabalená do vône výberovej kávy a dizajnovej estetiky.

Táto nákaza sa však nezastavila pred dverami kaviarní a jogových štúdií. Ako neviditeľný plyn prenikla hlboko do samotnej cirkvi.

Pozrite sa na stav historických protestantských denominácií v západnej Európe a Severnej Amerike – na nemeckých luteránov, britských anglikánov či amerických presbyteriánov a episkopálov. Z ich chrámov sa stali poloprázdne kultúrne domy, kde namiesto evanjelia zaznievajú politické manifesty o klimatickej kríze a pod kazateľnicami visia dúhové vlajky. Z ich kázni boli dôsledne vypreparované všetky biblické pojmy, ktoré by mohli moderného poslucháča znepokojiť: hriech, pokánie, Boží hnev, večné zatratenie, krvavá obeta kríža a nekompromisná Božia svätosť. Boli nahradené slovníkom sociálnej práce, psychohygieny, inklúzie a všeobjímajúcej tolerancie.

A čo je ešte horšie, ten istý fenomén – len v inom vizuálnom šate – infikoval aj moderné evanjelikálne a charizmatické megazbory.

Kazatelia tu stoja v dokonale padnúcich dizajnérských teniskách a s bezdrôtovými mikrofónmi na pódiaoch ožiarených dymostrojmi a LED stenami. Kázne v týchto zboroch však často nie sú ničím iným než motivačným koučingom s občasným citátom z Písma. Boh je tu prezentovaný ako nebeský investor, ktorý túži po vašom úspechu, ako kozmický terapeut, ktorý vám pomôže zvládnuť stres v korporáte, a ako milý priateľ, s ktorým sa cítite fantasticky. V chválospevoch sa Boh zredukoval na romantického partnera; texty piesní sa dajú bez zmeny použiť v rádiovom popovom hite o letnej láske.

Všade vládne ten istý obraz: Boh, ktorý nič nevyžaduje, nikoho nekarhá, nenesie žiadnu svätú hrôzu a slúži výlučne ako emocionálna podpora pre pohodlný život moderného človeka.

Znie to nesmierne príťažlivo. Ponúka to všetky duchovné výhody bez akýchkoľvek nákladov. Žiadne kríže, žiadne sebazaprenie, žiadne umieranie vlastnému egu. Má to však jeden zásadný, smrteľný háčik: tento boh neexistuje. Je to kastovaná, umelohmotná modla, ktorú si sekulárny Západ vytesal zo svojho vlastného narcizmu.

Anatómia klamu: Morálny terapeutický deizmus a Feuerbachova nočná mora

V roku 2005 publikovali americkí sociológovia Christian Smith a Melinda Lundquist Dentonová prelomovú štúdiu *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*. Na základe stoviek hĺbkových rozhovorov s mladými ľuďmi naprieč celou spoločnosťou – od veriacich v tradičných cirkvách až po sekulárnu mládež – urobili šokujúci objav. Zistili, že skutočným náboženstvom drvivkej väčšiny ľudí bez ohľadu na ich formálnu cirkevnú príslušnosť nie je kresťanstvo, ale úplne nový, doteraz nepomenovaný systém.

Nazvali ho **Morálny terapeutický deizmus** (*Moralistic Therapeutic Deism* – MTD).

Tento náboženský hybrid sa opiera o päť železných dogiem: 1. **Boh existuje, stvoril svet a dohliada na ľudský život na zemi.** (Deistický základ: Boh je niekde v pozadí ako architekt, ktorý natiahol hodinky sveta). 2. **Boh chce, aby boli ľudia k sebe dobrí, milí a féroví, ako to učí väčšina náboženstiev.** (Moralizmus: redukcia viery na slušné správanie malomeštiaka; neubližuj iným a buď milý). 3. **Hlavným zmyslom ľudského života je byť šťastný, cítiť sa dobre sám so sebou a dosiahnuť vnútorný pokoj.** (Terapeutický étos: cieľom života nie je osláviť Boha, ale vyriešiť svoje emočné nepohodlie a maximalizovať životnú pohodu). 4. **Boha netreba do života nijako zvlášť zapájať, kým človek nepotrebuje vyrie-**

šiť nejaký problém. (Boh ako servisná služba: funguje ako nebeský inštalatér či pohotovosť na linke 112 – voláme ho, len keď praskne potrubie). 5. **Všetci dobří ľudia idú po smrti do neba.** (Univerzálna spása bez pokánia: nebo je garantovaný dôchodkový benefit pre každého, kto nebol masovým vrahom).

Všimnite si architektúru tohto systému. Kto stojí v jeho absolútnom centre?

Nestojí tam Boh. V centre stojí **človek, jeho ego a jeho psychologický komfort.**

Boh je v morálnom terapeutickom deizme degradovaný na pomocný nástroj. Nie je Zvrchovaným Pánom, pred ktorým padajú národy na tvár v posvätnnej bázni. Je kozmickým komorníkom, nebeským terapeutom, asistentom osobného rozvoja. Má jedinú úlohu: potvrdiť moju vlastnú dôležitosť, utíšiť moju úzkosť a na konci dňa mi povedať: „*Si úžasný taký, aký si.*“

Tento posun dokonale potvrdzuje tézu nemeckého materialistického filozofa Ludwiga Feuerbacha. Feuerbach vo svojom diele *Podstata kresťanstva* (1841) tvrdil, že náboženstvo nie je ničím iným než projekciou ľudských túžob do neba: človek vezme svoje vlastné vlastnosti, idealizuje ich, premietne ich na nebeskú klenbu a nazve to Bohom. „Teológia je antropológia,“ tvrdil Feuerbach.

Keď sa pozrieme na kaviarenskeho boha moderného človeka, musíme s trpkosťou priznať, že Feuerbach mal v tomto prípade stopercentnú pravdu. Tento boh nie je zjaveným Stvoriteľom nebies a zeme. Je to človek

sám, ktorý sa pozerá do zrkadla, vidí v ňom svoju vlastnú tvár, svoju vlastnú morálnu lenivosť a svoju túžbu po pohodlí, a tomuto zrkadlovému odrazu sa klania.

S týmto klamom ide ruka v ruke brutálna jazyková krádež: vyprázdnenie biblického pojmu **láska**.

V biblickom a teologickom význame je láska (*agape*) nerozlučne spätá so zvrchovanou Pravdou, spravodlivosťou a svätosťou. Apoštol Pavol píše, že láska „*neraduje sa z neprávosti, ale raduje sa z pravdy*“ (1 Kor 13, 6). Skutočná láska nie je sentimentálny pocit slabosti. Láska je vernosť zmluve, oddanosť dobru druhého a odvaha postaviť sa jeho sebadeštrukcii.

Ak otec vidí, že jeho dieťa berie drogy, jeho láska sa neprejaví tým, že mu kúpi ďalšiu dávku, aby dieťa bolo šťastné a necítilo sa diskriminované. Otec, ktorý miluje, zasiahne: vezme drogu, odvedie dieťa na liečenie, vystaví ho bolesti abstinencie, nastaví tvrdé hranice a bude plakať spolu s ním. Prečo? Pretože skutočná láska nenávidí to, čo ničí milovaného.

Kaviarenský boh však lásku redukoval na bezzubú benevolenciu. V jeho slovníku znamená „milovať“ to isté čo „schvaľovať“. Ak ma miluješ, nesmieš kritizovať moje hriechy, nesmieš spochybňovať moje sexuálne správanie, nesmieš ma vyzývať k pokániu. Musíš mi len potriať rukou a uistiť ma, že moje sebestvo je v poriadku.

Takáto „láska“ však nie je cnosťou; je to najvyššia forma ľahostajnosti. Je to zbabelosť zabalená do tolerancie.

Boh, ktorý miluje všetko bez rozdielu a na nič sa nehnevá, v skutočnosti nemiluje nikoho.

Biblické zrkadlo: Stravujúci oheň verzus domáci maznáčik

Ak odložíme sentimentálne brožúrky modernej spirituality a otvoríme nefalšované Písmo, vstúpime do reality, ktorá pôsobí na moderného človeka ako ľadová sprcha. Boh Biblie nie je neškodný deduško na obláčiku. Je to **živý, svätý a žiarlivý Hospodin**.

Vráťme sa k úpätiu vrchu Sinaj v knihe Exodus:

„Na úsvite tretieho dňa začalo hrmieť a blýskať sa, vrch zahalil hustý oblak, znel silný zvuk rohu a všetok ľud v tábore sa chvel strachom... Celý vrch Sinaj bol v dyme, lebo Hospodin zostúpil naň v ohni. Dym z neho vystupoval ako z taviacej pece a celý vrch sa prudko zachvieval.“ (Ex 19, 16.18)

Boh nepovolal Izrael na piknik. Povolal ho pred svoju zvrchovanú prítomnosť a nariadil Mojžišovi postaviť okolo vrchu hranicu: *„Neopovážte sa vystúpiť na vrch alebo prekročiť jeho hranicu. Ktokoľvek sa vrchu dotkne, postihne ho smrť.“* (Ex 19, 12). Prečo táto prísnosť? Pretože svätý Boh nemôže zdieľať priestor s nečistým hriechom bez toho, aby hriech nebol okamžite zničený. Nie preto, že by Boh

bol krutý, ale preto, že Jeho bytie je absolútnou čistotou spravodlivosti.

Pozrite sa na povolanie proroka Izaiáša:

„V roku, keď zomrel kráľ Uzziša, videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne. Okraje jeho rúcha naplňali chrám. Nad ním stáli serafi. Každý mal po šesť krídel: dvoma si zakrývali tvár, dvoma si zakrývali nohy a dvoma lietali. Jeden druhému volal: Svätý, svätý, svätý je Hospodin zástupov, celá zem je plná jeho slávy.“ (Iz 6, 1–3)

Serafíni – bezhriešne, mocné nebeské bytosti – si zakrývajú tváre pred oslnivým žiarom Božej svätosti. A aká je reakcia človeka Izaiáša, elitného vzdelanca a morálneho muža svojej doby? Nezačne hovoriť o svojich dobrých úmysloch. Padá v agónii na zem a volá:

„Beda mi, som stratený, lebo som muž s nečistými perami a bývam medzi ľuďmi s nečistými perami a moje oči videli kráľa, Hospodina zástupov.“ (Iz 6, 5)

Konfrontácia so živým Bohom nerozpúšťa človeka do blaženého úsmevu; láme jeho hrdosť, obnažuje jeho morálnu biedu a vrhá ho na kolená v poznaní vlastnej hriešnosti.

A čo Ježiš Kristus? Progresívna kultúra a liberálna teológia sa pokúsili uniesť Ježiša a urobiť z Neho maskota

svojej bezzubej tolerancie. Zobrazujú Ho ako potulného filozofa, pacifistu v sandáloch, ktorý len hladkal ovečky, toleroval všetky životné štýly a prišiel nám povedať, že všetci sme v poriadku.

Je to odporná historická a exegetická lož.

Tento vymyslený Ježiš nemá nič spoločné s Ježišom z Nazareta, o ktorom svedčia štyri evanjeliá: - Skutočný Ježiš vošiel do jeruzalemského chrámu, z povrazov si uplietol bič, s posvätným hnevom vyhnal peňazomen-cov a obchodníkov, poprevracal stoly plné peňazí a vykričal im: *„Či nie je napísané: Môj dom sa bude nazývať domom modlitby pre všetky národy? Vy ste však z neho urobili pelech lotrov.“* (Mk 11, 17). - Skutočný Ježiš sa neuchádzal o priazeň mocných a populárnych. Predstúpil pred vtedajšiu náboženskú elitu – farizejov a zákonníkov – a bez servítky im povedal: *„Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci! Podobáte sa obieleným hrobom, ktoré sa zvonku zdajú krásne, ale vnútri sú plné umrlčích kostí a všelijakej nečistoty... Hadi, vreteničie plemeno! Ako uniknete odsúdeniu do pekla?“* (Mt 23, 27.33). - Prvá veta, ktorou Ježiš začal svoju verejnú službu v Markovom evanjeliu, neznela *„Milujte sa a robte, čo chcete“*. Znela ako vojenský rozkaz kráľa: *„Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajakajte sa a verte v evanjelium!“* (Mk 1, 15). Grécke slovo pre pokánie – *metanoia* – neznamená sentimentálnu ľútosť. Znamená radikálny, celoživotný obrat mysle, zmenu smeru o 180 stupňov, opustenie vlastnej svojvôle a bezpodmienečnú kapituláciu pred autoritou Boha.

- A keď sa Ježiša pýtali na tragické udalosti – na Galilejčanov, ktorých krv Pilát zmiešal s ich obetami, a na osemnástich ľudí, na ktorých spadla veža v Siloe –, neodpovedal terapeutickým súcitom. Povedal neúprosnú pravdu: *„Myslíte si, že spomínaní Galilejčania, ktorí tak trpeli, boli väčší hriešnici ako ostatní Galilejčania? Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.“* (Lk 13, 2–3).

A ak chceme vidieť plný obraz Krista, musíme dočítať Bibliu až do konca. V knihe Zjavenia Jána nevidíme Ježiša ako porazeného idealistu. Vidíme Vládcu kráľov zeme:

„Videl som otvorené nebo a v ňom bieleho koňa; ten, čo sedel na ňom, sa volal Verný a Pravdivý; súdi a bojuje spravodlivo. Jeho oči boli ako plameň ohňa, na hlave mal mnoho diadémov... Oblečený bol do plášťa zmáčaného krvou a jeho meno bolo Božie Slovo... Z úst mu vychádza ostrý meč, aby ním bil národy. Bude nad nimi vládnuť železnou berlou a sám bude šliapať lis s vínom rozhorčeného hnevu všemohúceho Boha.“ (Zj 19, 11–15)

To je Kristus Písma. Lev z kmeňa Júdovho. Pán pánov a Kráľ kráľov. Boh, ktorý zachraňuje, a rovnako Boh, ktorý bude súdiť živých i mŕtvych.

Bod zlomu: Prečo bezzubý boh nikoho nezachráni

Prečo je morálny terapeutický deizmus nielen teologickým omylom, ale smrteľnou katastrofou pre človeka? Prečo bezzubý boh nedokáže nikoho zachrániť?

Z dvoch zásadných príčin: morálnej a soteriologickej.

1. Boh bez hnevu je morálnym monštrum Moderný sekulárny človek sa vysmieva predstave Božieho hnevu. Považuje ju za barbarský pozostatok temného staroveku. Tvrdí, že „civilizovaný Boh“ by sa nikdy nemal hnevať.

Chorvátsky teológ Miroslav Volf, ktorý na vlastnej koži zažil brutálne etnické čistky a zverstvá vojny v bývalej Juhoslávii, napísal vo svojej knihe *Exclusion and Embrace* slová, ktoré by si mal prečítať každý salónny humanista: Volf spomína, ako v bezpečí západných akademických kaviarní profesori tvrdili, že koncept Božieho hnevu je prekonaný. No keď potom človek stojí nad masovým hrobom plným znásilnených žien, zavraždených detí a spálených dedín, pochopí niečo desivé: **Boh, ktorý by sa na toto nehneval, by nebol Bohom lásky. Bol by démonom.**

Predstavte si sudcu, pred ktorého privedú sadistického vraha a obchodníka s deťmi. Dôkazy sú nespochybniteľné, obeť plačú. A sudca sa usmeje, podá vrahovi ruku a povie: „Viete čo, ja som osvietený a tolerantný človek. Nikoho nesúdím, hnev je negatívna emócia. Chodte v pokoji

domov, hlavne buďte šťastný.“

Bol by takýto sudca dobrý? Milujúci? Nie! Bol by to odporný, skorumpovaný netvor, ktorý pošliapal spravodlivosť a napľul do tváre nevinným obetiam.

Boží hnev v Biblii nie je nekontrolovaným záchvatom zúrivosti. Je to svätá, absolútna, neochvejná opozícia dokonalej Spravodlivosti voči zlu, útlaku, lži a krutosti. Boží hnev je zárukou, že dejiny neskončia triumfom tyranov. Je nádejou utláčaných, že žiadna nespravodlivosť neostane nepotrestaná. Kde niet Božieho hnevu, tam zlo navždy víťazí.

2. Kde niet Božieho súdu, tam je Kristov kríž zbytočnou fraškou Tu sa dostávame k samotnému srdcu kresťanskej viery: k zástupnej obeti Ježiša Krista.

H. Richard Niebuhr geniálne zhrnul absurditu liberálneho kresťanstva: *„Boh bez hnevu priviedol ľudí bez hriechu do kráľovstva bez súdu prostredníctvom Krista bez kríža.“*

Zamyslite sa nad tým: Ak sme v podstate dobrí ľudia, ak hriech je len malým psychologickým zlyhaním, ak Boh nemá žiaden spravodlivý hnev a ak nebo patrí každému automaticky – **prečo potom Ježiš Kristus visel na kríži?**

Prečo Syn Boží v Getsemanskej záhrade padal na zem v takej smrteľnej úzkosti, že sa Jeho pot miešal s krvou, a prosil Otca: *„Abba, Otče, tebe je všetko možné! Vezmi odo mňa tento kalich.“* (Mk 14, 36)? Čo bolo v tom kalichu? Bol to strach z fyzickej bolesti? Tisíce rímskych otrokov

zomierali na krížoch bez toho, aby sa z nich potila krv.

V tom kalichu bolo niečo nekonečne strašnejšie než rímske kince a biče: bol v ňom **koncentrovaný hnev svätého Boha proti hriechem celého sveta**. Kalich Božieho spravodlivého súdu, ktorý sme mali vypiť my.

A prečo na Golgote Ježiš zakričal z hĺbky agónie: „*Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?*“ (Mt 27, 46)? Pretože na kríži sa udialo niečo ontologicky desivé: Ten, ktorý nepoznal hriech, sa pre nás stal hriechem (2 Kor 5, 21). Svätý Boží Baránok na seba vzal celú ťarchu našej viny, našej vzbury, našej zvrhlosti a nášho sebeckva. A svätý Otec od Neho odvrátil svoju tvár a vylial svoj spravodlivý súd na svojho vlastného milovaného Syna.

To je biblické učenie o zástupnom zmierení (*penal substitutionary atonement*).

Kríž nie je morálnym príkladom. Kríž nie je inšpiratívnu tragédiou. Kríž je **záchrannou operáciou vesmíru**, kde sa stretla dokonalá Božia spravodlivosť s Jeho nepochopiteľnou milosťou. Boh nemohol hriech len tak mávnutím ruky odpustiť, pretože by prestal byť spravodlivý. Trest musel byť vykonaný. Dlh musel byť zaplatený. A Boh vo svojej nekonečnej láske zaplatil tento dlh sám – telom a krvou svojho vlastného Syna.

Ak vezmete kaviarenskeho boha a morálny terapeutický deizmus, Golgota sa mení na absurdné divadlo a zvrátené sebapoškodzovanie. Kaviarenský boh nepotrebuje kríž. A človek, ktorý verí v kaviarenskeho boha, nikdy nespozná skutočnú milosť, pretože nikdy nepo-

chopil, pred akou priepasťou ho Kristus zachránil.

Ukotvenie v Kráľovstve: Reálna nádej pred živým Bohom

Pozrite sa na to, čo sa dnes deje s cirkvami, ktoré prijali kaviarenskeho boha za svojho patróna: rýchlo a neodvratne vymierajú.

Západné liberálne zbory, ktoré vymenili evanjelium za politický aktivizmus a psychologické pohladenie, vykazujú najstrmší demografický pád v cirkevných dejinách. Ich chrámy sú prázdne. Ich priemerný vek členov sa blíži k sedemdesiatke. Ich budovy sa rozpredávajú a menia na fitnesscentrá, nočné kluby a pivovary.

Prečo? Odpoveď je kruto pragmatická: **Prečo by mal človek v nedeľu ráno vstávať a ísť do kostola, aby tam počul presne to isté, čo si môže prečítať v sobotňajšej prílohe liberálneho denníka alebo vypočuť v podcaste svojho terapeuta?**

Cirkev, ktorá sa prispôsobí duchu doby, sa stáva zbytočnou. Náboženstvo, ktoré od človeka nič nepožaduje, nič mu neponúka a pred ničím ho nevaruje, nemá žiadny dôvod na existenciu.

Keď v živote človeka udrie skutočná búrka – keď lekár oznámi fatálnu diagnózu onkologického ochorenia, keď náhle tragicky zomrie dieťa, keď sa po dvadsiatich rokoch v troskách zrúti rodina, alebo keď sa človek v noci

prebudí v studenom pote a zoči-voči vlastnej smrteľnosti pocíti neznesiteľnú ťarchu svojich životných vín a zlyhaní –, kaviarenský boh sa rozpadne na prach.

V takej chvíli sú frázy o „vesmírnej energii“, „pozitívnom myslení“ a „milom deduškovi“ krutým výsmechom. Človek v agónii nepotrebuje maskota. Nepotrebuje boha, ktorý je rovnako bezradný a bezmocný ako on sám.

Ludská duša v hraničnej situácii zúfalo potrebuje **živého Hospodina**.

Potrebuje Stvoriteľa, ktorý je skutočným Kráľom vesmíru. Potrebuje Boha, ktorý má v rukách život i smrť, ktorý rozkazuje vetru a vlnám, ktorý pozná každú slzu a má moc vytrhnúť človeka z hrobu. Potrebuje Spasiteľa, ktorý má na rukách jazvy po klincoch a ktorý zvíťazil nad peklom.

To je slávna zvesť Božieho Kráľovstva. Kresťanstvo neponúka lacnú psychoterapiu. Ponúka radikálne vzkriesenie: - Volá človeka: Zlož zbrane svojej pýchy. Prestaň sa hrať na vlastného spasiteľa. - Padni na kolena pred krížom, priznaj pravdu o svojom zlyhaní a hriechu. - Uver, že Ježiš Kristus zaplatil za všetko tvoje previnenie v plnej výške. - Vstaň ako nová bytosť – nie ako sebastvorený idol, ale ako omilostený, milovaný a posvätený syn alebo dcéra živého Kráľa.

Pred týmto Bohom padáme s bážňou a chvením. A práve v tejto svätej bázni nachádzame ten najhlbší, neotrasiteľný pokoj, aký svet nikdy nemôže dať a nikdy

nemôže vziať.

Záverečná sentencia

Boh, ktorý vám vo všetkom pritakáva, nikdy vás neusvedčuje z hriechu, netrasie vaším sebestvom a nevyžaduje od vás žiadnu zmenu, nie je Stvoriteľom vesmíru; je to len vaša vlastná, poslušne vymodelovaná plastová modla, v ktorej na kolenách uctievate svoje vlastné ego.

Nová inkvizícia

„Súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia milovali väčšmi tmu než svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Ved' každý, kto robí zle, nenávidí svetlo a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo. Kto však koná pravdu, ide na svetlo, aby sa ukázalo, že jeho skutky sú vykonané v Bohu.“

– Evanjelium podľa Jána 3, 19–21

„Oslobodzujúca tolerancia by teda znamenala neznášanlivosť voči hnutiam sprava a toleranciu voči hnutiam zľava... Pokiaľ ide o rozsah tejto tolerancie, rozšírila by sa na štádium činov, ako aj diskusie a propagandy.“

– Herbert Marcuse, *Repressive Tolerance* (1965)

Diagnóza reality: Úsmev, diverzita a poprava bez gilotíny

Predstavte si modernú centrálu globálnej technologickej korporácie, presklené átrium západoeurópskej univerzity alebo redakciu mienkotvorného liberálneho denníka. Priestor vonia čerstvo pomletou výberovou kávou, steny sú vymaľované v upokojujúcich pastelových tónoch a na chodbách visia minimalistické plagáty oslavujúce diverzitu, rovnosť, duševné zdravie a psychologické bezpečie.

Všetci komunikujú vľúdnym, mäkkým tónom, tykajú si, usmievajú sa a na poradách sa ubezpečujú, že v tomto priestore je každý vítaný, rešpektovaný a chránený pred akoukoľvek formou diskriminácie.

A teraz si predstavte, že v tomto sterilnom prostredí niekto položí pokojnú, vecnú a vedecky či biblicky podloženú otázku: - *„Je dieťa v tele matky pred narodením skutočným človekom s nezczudziteľným právom na život?“* - Alebo: *„Môže sa biologický muž s chromozómami XY skutočne stať ženou len na základe svojho vnútorného pocitu?“* - Alebo: *„Je pre stabilitu spoločnosti a zdravý vývoj detí najlepším zväzkom trvalé manželstvo jedného muža a jednej ženy?“*

V tej jedinej sekunde sa celá táto pracne vybudovaná fasáda všeobjímajúcej tolerancie môže zrútiť. Nestane sa to zakaždým, no známych prípadov je už dosť na to, aby sme scenár poznali dopredu.

Miestnosť zamrzne. Vľúdne úsmevy zmiznú a nahradí ich ľadový, nekompromisný pohľad morálneho opovrhnutia. Človek, ktorý otázku položil, už v tej chvíli nie je kolegom s odlišným názorom. Nie je partnerom do vecnej polemiky. V priebehu niekoľkých sekúnd bol preklasifikovaný na bezpečnostnú hrozbu, narušiteľa firemnej kultúry a človeka šíriaceho „nenávistný prejav“ (*hate speech*).

Do pohybu sa môže dať moderný inkvizičný aparát: Personálne oddelenie (HR) prijíma anonymné sťažnosti od vystrašených kolegov, ktorých táto otázka „emocionálne traumatizovala“. Na firemnom Slacku alebo so-

ciálnych sieťach sa spustí bleskový morálny lynč. Vedenie vydá vyhlásenie o nulovej tolerancii k neznášanlivosti. Dotyčný často nedostane možnosť obhajoby; býva suspendovaný, prepustený zo zamestnania, vymazaný z firemných systémov, odstrihnutý od akademických grantov a jeho meno zostáva natrvalo zašpinené vo vyhľadávačoch.

Tento proces sa nedeje pod dohľadom stredovekých dominikánov v hrubých vlnených habitoch. Nevykonávajú ho náboženský fanatici s pochodňami. Vykonávajú ho kultivovaní, moderne oblečení tridsiatnici v bielych teniskách, s drahými smartfónmi v rukách a diplomami zo sociálnych vied.

Nemajú k dispozícii mučiarnu ani hranice z dreva. Ich metódy sú čistejšie, no nemenej devastačné: spoločenská, profesijná a digitálna likvidácia človeka.

Nejde o ojedinelé excesy. Pozrite sa na konkrétne fakty z nedávnych rokov: - **James Damore (Google, 2017):** Špičkový softvérový inžinier napísal interný, vedecky vyargumentovaný memoár o tom, že rozdiely v zastúpení mužov a žien v technologických profesiách môžu byť čiastočne spôsobené biologickými preferenciami a odlišnými záujmami, nie systémovým sexizmom. Do niekoľkých dní bol na priamy pokyn vedenia prepustený za „udržiavanie rodových stereotypov“. - **Brendan Eich (Mozilla, 2014):** Spolutvorca jazyka JavaScript a zakladateľ prehliadača Brave bol prinútený odstúpiť z postu generálneho riaditeľa spo-

ločnosti Mozilla len preto, že o šesť rokov skôr zo svojich súkromných peňazí venoval tisíc dolárov na podporu kalifornského referenda o tradičnom manželstve (Proposition 8) – referenda, ktoré v tom čase podporovala väčšina voličov v Kalifornii vrátane Baracka Obamu. - **Maya Forstater (Veľká Británia, 2019):** Medzinárodná expertka na dane prišla o prácu v think-tanku po tom, čo na sociálnych sieťach uviedla, že biologické pohlavie je objektívna, nemenná realita. Prvostupňový sudca dokonca vyhlásil, že jej presvedčenie „nie je hodné rešpektu v demokratickej spoločnosti“. Až po dvoch rokoch vyčerpávajúceho odvolacieho procesu odvolací tribunál rozhodol, že viera v biologické pohlavie je chráneným filozofickým presvedčením. - **Päivi Räsänen (Fínsko, 2019 – 2024):** Bývalá fínska ministerka vnútra, lekárka a matka piatich detí bola štyri roky kriminálne stíhaná a ťahaná po súdoch pre podozrenie z „podnecovania nenávisťi“. Jej zločin? Na sociálnej sieti zverejnila fotografiu textu z Listu Rimanom (Rim 1, 24–27) a položila otázku vedeniu svojej luteránskej cirkvi, ako zlaďuje oficiálnu účasť na Pride pochode s učením apoštola Pavla. Fínska generálna prokurátorka žiadala jej odsúdenie a zákaz biblického pamfletu, ktorý napísala pred dvadsiatimi rokmi.

Sme svedkami zrodu novej štátnej a korporátnej inkvizície. Ako sa to mohlo stať v civilizácii, ktorá samu seba vyhlásila za kolísku slobody prejavu a tolerancie?

Anatómia klamu: Herbert Marcuse a zbraň represívnej tolerancie

Aby sme pochopili, prečo dnešní progresívni liberáli nevidia vo svojom konaní žiadne pokrytectvo, musíme sa ponoriť do myšlienkového sveta neomarxizmu. Mechanizmus tejto novej totality nepochádza z diel Johna Locka ani Johna Stuarta Milla. Pochádza priamo z dielne Frankfurtskej školy, konkrétne od nemecko-amerického filozofa Herberta Marcuseho.

V šesťdesiatych rokoch 20. storočia boli západní marxisti hlboko sklamaní. Tradičný robotník v továrni odmietol vyvolať proletársku revolúciu. Namiesto toho, aby staval barikády, si kúpil dom na predmestí, auto, televízor a túžil po pokojnom rodinnom živote v trhovej ekonomike. Kapitalizmus robotníka nepriviedol k revolúcii; priniesol mu materiálny blahobyť.

Marcuse a jeho kolegovia pochopili, že ak chcú zničiť tradičnú západnú kresťanskú civilizáciu, musia nájsť novú revolučnú silu a úplne zmeniť stratégiu. Novou revolučnou silou sa stali študenti, radikálni intelektuáli a predovšetkým sexuálne a etnické menšiny. A hlavnou strategickou zbraňou sa stala redefinícia pojmu **tolerancia**.

V roku 1965 vydal Marcuse esej s názvom *Represívna tolerancia* (*Repressive Tolerance*). Táto esej je bezpochy-

by najvplyvnejším ideologickým manifestom modernej progresívnej ľavice.

Marcuse v nej tvrdí: Klasická liberálna tolerancia – teda predstava, že na verejnom fóre majú mať možnosť slobodne vystúpiť všetky myšlienkové prúdy a ľudia si sami vyberú pravdu – je v skutočnosti podvodom a nástrojom kapitalistického a konzervatívneho útlaku. Prečo? Pretože v tradičnej spoločnosti majú konzervatívne myšlienky (rodina, viera, tradícia, morálka) historickú prevahu, a preto v slobodnej súťaži vždy prevažujú radikálnu revolúciu.

Z toho Marcuse vyvodil šokujúci záver: **Ak chceme nastoliť skutočnú slobodu, musíme tradičnú toleranciu zrušiť.**

Marcuse to formuloval s mrazivou otvorenosťou: > „Oslobodzujúca tolerancia by teda znamenala neznášanlivosť voči hnutiam sprava a toleranciu voči hnutiam zľava... Pokiaľ ide o rozsah tejto tolerancie, rozšírila by sa na štádium činov, ako aj diskusie a propagandy.“

Prečítajte si tú vetu ešte raz. To nie je karikatúra zo strany oponentov. To sú vlastné slová Herberta Marcuseho! Jeho doktrína hovorí: - Progresívnym, ľavicovým a revolučným myšlienkam musí byť poskytnutá absolútna, bezhraničná tolerancia a štátna podpora. - Konzervatívnym, tradičným a náboženským myšlienkam musí byť odopretá akákoľvek tolerancia. Musia byť umlčané skôr, než stihnú zaznieť, pretože ich samotná existencia bráni revolúcii.

To, čo bolo v roku 1965 teóriou marxistického profesora na univerzite v San Diegu, sa stalo štandardným operačným systémom moderného Západu.

Aby však tento systém mohol fungovať bez toho, aby si verejnosť všimla, že ide o čistú totalitnú cenzúru, musel vymyslieť premyslený sémantický trik. Tento trik sa volá koncept **psychologického bezpečia** a **nenávisťného prejavu** (*hate speech*).

Americký sociálny psychológ Jonathan Haidt a právnik Greg Lukianoff v knihe *The Coddling of the American Mind* do detailov opísali tzv. *concept creep* – posun významu pojmov. Ešte v 20. storočí sa slovom „ujma“ alebo „násilie“ rozumel fyzický útok: ak vás niekto uderil palicou alebo vám podpálil dom, spôsobil vám ujmu a dopustil sa násilia.

Nová inkvizícia však význam týchto slov predefinovala: 1. Moja identita je to, čo cítim vo svojom vnútri. 2. Ak vyslovíš názor, ktorý odporuje mojim pocitom alebo môjmu životnému štýlu (napríklad povieš, že manželstvo je zväzkom muža a ženy, alebo že potrat je usmrtením človeka), zraňuješ moje city. 3. Zranenie mojich citov je psychologickou traumou a emocionálnou ujmu. 4. Teda: **Tvoje slová sú formou násilia!** 5. A keďže tvoje slová sú násilím, moje úsilie vyhodiť ťa z práce, zablokovať tvoj účet na sociálnej sieti a postaviť ťa pred súd nie je cenzúrou. Je to legitímna sebaobrana a ochrana bezpečného prostredia!

Vidíte tú diabolskú logiku tohto mechanizmu?

Inkvizítor nikdy nepovie: „Ja ťa cenzurujem, lebo nenávidím kresťanstvo.“ Povie: „My chránime našu komunitu pred toxickým obsahom, chránime marginalizované skupiny pred nenávisťou a vytvárame bezpečný priestor pre všetkých.“

Cenzor sa pasoval do roly záchrancu. A obeť cenzúry bola označená za agresora.

Taktický štít: Zneužitie občianskych slobôd a inštitucionálna kapitulácia

Tu však odokrývame ďalší rozmer tohto fenoménu, ktorý moderní pozorovatelia často prehliadajú: **asymetrické zneužitie slobôd ako taktického štítu.**

Radikálna ľavica vo svojej podstate neverí v slobodu slova, pluralitu ani v právny štát. V jej materialistickom a marxistickom ponímaní sú tieto inštitúcie iba buržoáznyimi nástrojmi triednej nadvlády. Napriek tomu sa ich však neustále a s teatrálnym rozhorčením dovoľáva.

Prečo?

Pretože v západnom právnom poriadku našla dokonalý štít. Keď radikálni aktivisti demolujú ulice, obliehajú súdne budovy, blokujú dopravu alebo šikanujú konzervatívnych prednášajúcich, v momente zásahu polície okamžite kričia: *„Polícia porušuje naše občianske práva! Štát potláča slobodu zhromažďovania!“* Dovoľávajú sa pravidel hry, ktorými hlboko pohrdajú, aby sa vyhli trestnej

zodpovednosti za vlastné bezprávie.

Je to dokonalá ilustrácia princípu lesti: použiť inštitúcie civilizácie na to, aby som ich ochromil zvnútra. Radikál sa dožaduje tolerancie na základe vašich kresťanských a klasicko-liberálnych hodnôt, no akonáhle získa moc, odoprie vám toleranciu na základe svojich vlastných totalitných princípov.

A čo je v tomto procese najdesivejšie? **Reakcia samotných inštitúcií.**

Inštitúcie moderného právneho štátu – súdy, policajné zbory, prokuratúry, univerzitné senáty a vedenia korporácií – preukazujú zarážajúcu krehkosť a zbabelosť. Vyrástli v desaťročiach mieru a blahobytu. Stratili schopnosť rozoznať smrteľné nebezpečenstvo a brániť civilizačný poriadok. Boja sa, že ich liberálne médiá označia za spiatočnícke, fašistické či necitlivé. A tak radšej ustupujú.

Vidíme to v praxi: - Vidíme to v západných metropolách, kde súdy prepúšťajú násilníkov z radikálnych ľavicových organizácií bez trestu, zatiaľ čo babičku modliacu sa ruženec pred potratovou klinikou posielajú do väzenia. - Vidíme to v americkom justičnom systéme pri fenoméne *jury nullification* (anulovanie porotou), kde porotcovia z ideologických sympatií odmietnu uznať vinu radikála, hoci dôkazy o jeho trestnom čine sú jednoznačné. - Vidíme to v kontinentálnej Európe, kde vágne gumové paragrafy o „extrémizme“ a selektívna slepota prokuratúr kriminalizujú konzervatívne postoje ako ne-

návistí, kým agresia ideologických úderných skupín a ničenie kultúrnych pamiatok sa bagatelizuje ako neškodný aktivizmus. - Vidíme to na univerzitách, kde rektori poslušne rušia prednášky rešpektovaných profesorov, len aby uspokojili hŕstku hysterických študentov búšiacich na dvere auly.

Keď inštitúcie zmäknú a rezignujú na uplatňovanie spravodlivosti bez ohľadu na ideológiu, spoločnosť sa dostáva do stavu terminálneho rozkladu. Zákon prestáva platiť rovnako pre všetkých. Spravodlivosť sa stáva zbraňou v rukách tých, ktorí sú najdrzejší, najagresívnejší a najbezohľadnejší.

Zákon eskalácie: Prečo sa radikálna utópia nikdy nezastaví

Musíme si uvedomiť zásadnú pravdu o podstate tejto ideológie: **nemá bod nasýtenia.**

Mnoho naivných konzervatívcov a umiernených kresťanov si v minulosti hovorilo: *„Dajme im to, čo žiadajú. Zavedieme registrované partnerstvá a bude pokoj. Urobíme pár ústupkov a kultúrna vojna sa skončí.“*

Bol to fatálny omyl.

Radikálna vzbura proti Bohu sa nikdy nezastaví pri jednom ústupku. Prečo? Pretože jej skutočným motorom nie je riešenie konkrétneho praktického problému.

Jej hnacou silou je existenciálny nihilizmus a neuhasiteľná potreba neustálej revolúcie.

Keď im dáte registrované partnerstvá, okamžite žiadajú redefiníciu manželstva. Keď dostanú manželstvá, žiadajú adopcie detí pre homosexuálne páry a komerčné náhradné materstvo. Keď dostanú adopcie, vtrhnú do škôlok a základných škôl s tranzíciami pohlavia a drag-queen predstaveniami. Keď dostanú zmenu pohlavia na počkanie, žiadajú kriminalizáciu rodičov, ktorí odmietnu chemicky vykastrovať svoje dieťa.

Vybudovali obrovské mimovládne impériá, ktoré prehltávajú stovky miliónov eur z verejných rozpočtov a nadačných fondov. Tieto organizácie nemôžu vyhlásiť: „Hotovo, dosiahli sme cieľ, rozpúšťame sa.“ Sú to byrokratické kolosy, ktoré potrebujú neustály prísun nových kríz, nových nepriateľov a nových krívd, aby ospravedlnili svoju existenciu a financovanie.

Tento mechanizmus cestuje nevyhnutne len jedným smerom: **ku gulagu.**

Každé radikálne ľavicové hnutie v dejinách – od francúzskych jakobínov cez ruských boľševikov až po maoistov v Číne – začínalo rečami o slobode, rovnosti a bratstve. Všetky tvrdili, že chcú len pomôcť slabým a odstrániť nespravodlivosť. A všetky bez výnimky skončili masovými politickými procesmi, väzením nepriateľov, politickými vraždami a vyhladzovacími tábormi.

Prečo? Pretože utópia v reálnom svete nikdy nefun-

guje. Popiera totiž realitu stvoreného sveta a hriešnosť človeka. A keď utopický sociálny inžinier zistí, že jeho vysnívaný raj neprichádza, nikdy nepripustí chybu vo svojej teórii. Obviní sabotérov. Obviní triednych nepriateľov, spiatočníkov a kresťanov. A dospeje k záveru, že na vybudovanie nového sveta je potrebné starý svet fyzicky zlikvidovať.

Ak sa nová inkvizícia nezastaví v štádiu cenzúry a vyhadzovov zo zamestnania, jej vnútorná logika ju zákonite dotlačí k fyzickému násiliu, zatváraníu disidentov a štátnemu teroru.

Biblické zrkadlo: Kráľ Achab, pec na poli Dúra a Kainov komplex

Pre človeka, ktorý číta Písmo s otvorenými očami, nie je na tomto mechanizme vôbec nič nové. Taktika totalitnej moci, ktorá vyžaduje povinný potlesk a neznesie svedka Pravdy, je stará ako samo ľudstvo.

Pozrime sa do Prvej knihy Kráľov v 22. kapitole. Izraelský kráľ Achab – bezbožný vládca, ktorý zaviedol v Izraeli kult Baála a vraždil Hospodinových prorokov – plánuje vojenskú výpravu. Prichádza k nemu judský kráľ Jozafat. Achab zvolá svojich štátnych poradcov: štyristo oficiálnych dvorných prorokov. Títo proroci unisono tieskajú, mávajú rukami a predpovedajú Achabovi triumfálne víťazstvo. Boli to vtedajší exper-

ti, mienkotvorní publicisti a štátni analytici, platení z kráľovskej pokladnice.

Jozafat však cíti falošnosť celej scény a opýta sa: „*Nie je tu aj iný Hospodinov prorok, aby sme sa na neho obrátili?*“ (1 Kráľ 22, 7)

A izraelský kráľ Achab vysloví vetu, ktorá je dokonalým vyjadrením postoja dnešnej inkvizície:

„Je tu ešte jeden, prostredníctvom ktorého by sme sa mohli spýtať Hospodina. Ja ho však nenávidím, lebo mi neprorokuje nič dobré, ale iba zlé.“ (1 Kráľ 22, 8)

Tým mužom bol prorok Micheáš, Jimlov syn. Achab nepovedal: „Micheáš klame.“ Povedal: „*Ja ho nenávidím, lebo mi nehovorí to, čo chcem počuť!*“ Micheáš bol zrušený (*cancelled*), pretože odmietol slúžiť naratívu moci. A keď ho predviedli pred kráľa a dvorný posol ho varoval: „Pozri, predpovede prorokov sú jednoznačne priaznivé pre kráľa. Prispôsob si slová výroku niektorého z nich. Vyjadruj sa priaznivo,“ Micheáš odpovedal vetou hodnou Božieho muža: „*Akože žije Hospodin, hovoriť budem to, čo mi on povie.*“ (1 Kráľ 22, 14).

A čo príbeh z tretej kapitoly proroka Daniela?

Kráľ Nabuchodonozor dal na roviny Dúra v babylonskej provincii postaviť obrovskú sochu zo zlata, vysokú šesťdesiat laktov. Zvolal všetkých vladárov, miestodržiteľov, sudcov a úradníkov ríše a vydal dekrét:

„Prikazuje sa vám, ľud rozličných národností a jazykov: Vždy, keď začujete zvuk rohu, píšťaly, citary, harfy, lutny, skupiny nástrojov alebo akúkoľvek hudbu, padnete a budete sa klaňať podobe zlatej sochy... Kto by však nepadol a neklaňal sa, v tú chvíľu ho hodia do pece rozpálenej ohňom.“
(Dan 3, 4–6)

Zamyslite sa nad tým: Kráľovi nestačilo, že vládol obrovskej ríši. Nestačilo mu, že vyberal dane. Vyžadoval **totálnu ideologickú konformitu**. Nestačilo, aby ľudia boli pasívni. Všetci museli v presne stanovenom momente padnúť na kolená a uctievať jeho štátnu modlu.

Keď zaznela hudba, tisíce ľudí padli tvárou k zemi. Zostal niekto stáť? Áno. Traja mladí židovskí vyhnanci: Šadrach, Méšach a Abéd-Nego.

Nekričali, nestavali barikády, nepálili babylonské zástavy. Len pokojne, vzpriamene stáli.

A aká bola reakcia kráľa? Zúrivosť a hnev. Prečo? Pretože v ríši, kde sa všetci klaňajú, je prítomnosť hoci len troch vzpriamených mužov neznesiteľným usvedčením celej frašky.

A keď ich kráľ postavil pred voľbu – buď sa pokloníte, alebo zhoríte v peci –, dali mu odpoveď, ktorá znie ako hymna veriacich všetkých čias:

*„My sa nepotrebuje pred tebou obhajovať.
Ak nás náš Boh, ktorého uctievame, chce zachrániť z ohňom rozpálenej pece a z tvojej moci, kráľ,*

vyslobodí nás. Ak aj nie, vedz, kráľ, že tvojich bohov si nebudeme uctievať a zlatej soche, ktorú si dal postaviť, nebudeme sa klaňať.“ (Dan 3, 16–18)

Existuje však ešte hlbší biblický koreň, ktorý vysvetľuje psychológiu tejto zúrivosti. Musíme ísť na samý začiatok Písma, k prvej vražde v dejinách ľudstva: k príbehu Kaina a Ábela.

V štvrtej kapitole knihy Genezis prinášajú obaja bratia obeť Hospodinovi. Hospodin zhliadol na Ábela a na jeho obeť, ale na Kaina a jeho obeť nezahliadol. A Kain nesmierne vzplanul hnevom a jeho tvár padla. Boh ho varuje: *„Prečo sa hneváš? Prečo sa ti tvár tak zamračila? Či neprijmem aj teba, ak budeš robiť dobre? No ak nerobíš dobre, pri dverách čiha na teba hriech a jeho žiadostivosť, ale ty ju máš ovládať.“ (Gn 4, 6–7).*

Kain neposlúchol. Vyviedol svojho brata Ábela na pole a zabil ho.

Položme si zásadnú otázku: **Prečo Kain zabil Ábela?**

Ublížil Ábel Kainovi? Ukradol mu niečo? Ponižoval ho? Vysmieval sa mu? Nie. Ábel neurobil Kainovi vôbec nič.

Odpoveď nám dáva apoštol Ján vo svojom prvom liste:

„Nie ako Kain. Bol zo Zlého a zabil svojho brata. A prečo ho zabil? Pretože jeho skutky boli zlé, no bratove spravodlivé.“ (1 Jn 3, 12)

Tu je odhalené celé tajomstvo neprávosti. Kain neza-
bil Ábela pre majetok. Zabil ho preto, že **Ábelov život
bol dobrý, spravodlivý a milý Bohu**. Kain neuniesol
pohľad na človeka, ktorý žil v pravde. Ábelova spra-
vodlivosť bola pre Kaina zrkadlom, ktoré mu neúprosne
pripomínalo jeho vlastnú skazenosť a zlyhanie. A keďže
Kain odmietol zmeniť svoje srdce a pokoriť sa pred Bo-
hom, zostala mu jediná cesta: zavraždiť svedka.

To je podstata Kainovho komplexu. A presne tento
syndróm poháňa modernú progresívnu inkvizíciu.

Prečo táto elita tak fanaticky nenávidí usporiadanú
rodinu, verného manžela a manželku, zdravé deti vy-
chovávané v úcte k Bohu a spoločenstvo veriacich, ktorí
žijú v pokoji a čistote? Nie je to spor o sadzby daní. Je to
hlboká, temná, metafyzická **závisť voči morálnemu po-
riadku, kráse a normálnosti**.

Človek, ktorý odhodil Boha, zničil svoje telo, zradil
svoje svedomie a utápa sa v úzkostiach moderného indi-
vidualizmu, sa pozerá na kresťanskú rodinu a vríe v ňom
Kainov hnev. Vidí niečo, čo sám nemá a čo si nemôže kú-
piť za žiadne peniaze: pokoj duše, čisté svedomie, vernú
lásku a Božie požehnanie. Táto normálnosť ho usvedču-
je. Pripomína mu, že jeho vlastný život je troskou.

Kainova vzbura je totiž parazitická a sterilná: nevie
vytvoriť vlastný fungujúci poriadok, nevie priniesť Bo-
hu milú obeť a nevie vybudovať trvalú kultúru. Zmô-
že sa iba na dekonštrukciu a likvidáciu toho, kto tento
poriadok zosobňuje. A preto musí rodinu zničiť. Preto

musí deti prevychovať. Preto musí manželstvo predefinovať a cirkev zatlačiť do podzemia. Aby nikde nezostal ani jediný Ábel, ktorého čistá obeta by pripomínala Kainovi jeho vlastnú biedu.

Bod zlomu: Prečo lož neznesie svedka Pravdy

Tu prichádzame k logickému vyvrcholeniu celej diagnózy: **Lož nemôže pokojne koexistovať s pravdou, pretože človek vo vzbure zápasí s vlastným svedomím.**

Ruský spisovateľ a disident Alexander Solženicyn, ktorý prešiel peklom sovietskych gulagov, to pochopil s dokonalou presnosťou. Vo svojej slávnej eseji *Nežiť s klamstvom* (1974) napísal:

„Násilie sa nemá čím prikryť okrem lži, a lož sa nemá čím udržať okrem násilia. Každý, kto raz vyhlásil násilie za svoju metódu, musí si nezoradne vybrať lož za svoju zásadu.“

Lož má totiž jednu vrozenú slabinu: **nemá vlastnú substanciu**. Je len parazitom na pravde.

Človek, ktorý usmrcuje nenarodené deti, ktorý sa pokúša prerezať svoje telo na opačné pohlavie a ktorý vyhlasuje seba za boha, totiž niekde hlboko vo svojom vnútri vie, že žije v sebaklame. Apoštol Pavol v Liste Rimanom píše:

„Veď to, čo možno o Bohu poznať, je im zrejmé; Boh im to totiž zjavil... A tak nemajú ospravedlnenie, pretože hoci poznali Boha, neoslávili ho ako Boha ani mu neprejavili vďačnosť. Vo svojom uvažovaní upadli do márnosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Tvdili, že sú múdri, a stali sa bláznami.“ (Rim 1, 19–22)

Boží zákon je vpísaný do svedomia každého človeka (Rim 2, 15). A toto svedomie nie je možné úplne zabiť. V tichu noci, keď doznejú potlesky na sociálnych sieťach a vyprchá alkohol z večierkov, svedomie hľadá. Pripomína človeku jeho vinu, jeho zlyhanie a jeho prázdnotu.

Ako môže človek vo vzbure toto nepokojné svedomie umlčať? Má iba dve možnosti: 1. **Pokánie:** Padnúť na kolená pred krížom, vyznať: „Zhriešil som proti nebu i proti tebe,“ a prijať Božie odpustenie. 2. **Umlčanie svedka:** Zničiť, zakázať a vymazať každého, kto mu túto pravdu pripomína.

Človek, ktorý odmieta pokánie, zúfalo potrebuje, aby mu **celý svet potvrdzoval jeho ilúziu**. Ak čo i len jeden človek v miestnosti povie: „Cisár je nahý,“ celá ilúzia sa otriasa v základoch.

Preto nová inkvizícia neznesie kresťanstvo. Kresťanská viera svojou samotnou existenciou – svojou úctou k životu, k telu, k rodine a k zvrchovanému Bohu – nastavuje modernej vzbure zrkadlo. A pohľad do tohto zrkadla je pre moderného človeka neznesiteľný.

Ukotvenie v Kráľovstve: Ako stáť bez strachu a nepre- ročiť bod návratu

Ako máme my, občania Božieho Kráľovstva, žiť a konať v tejto atmosfére novej inkvizície? Ako máme obstáť v korporátnych kanceláriách, na univerzitách a v spoločnosti, ktorá sa rýchlo posúva od represívnej tolerancie k otvorenej tyranii?

Písmo nám nedáva priestor na paniku, na sebaľútosť, ani na zbabelý útek do komfortného geta. Povoláva nás k tomu, aby sme boli svetlom sveta a soľou zeme práve v tomto dejinnom momente.

Tu sú štyri neotrasiteľné piliere pre život v exile:

1. Zbavte sa strachu z ľudí a zvestujte poplach včas
Najväčšou zbraňou každej totality je strach. Strach z toho, čo povedia kolegovia. Strach, že prideme o kariérny postup. Strach, že nás na internete označia za „extrémistov“.

Múdrosť Písma varuje: *„Kto sa trasie pred ľuďmi, kladie si pascu, ale kto dôveruje Hospodinovi, bude v bezpečí.“* (Prísl 29, 25). Pán Ježiš povedal svojim učeníkom jasné slová:

„Vám, svojim priateľom, hovorím: Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo a potom už nič viac nemôžu urobiť! Ukážem vám, koho sa máte báť. Bojte sa toho, ktorý zabije a má moc uvrhnúť do

pekla. Áno, hovorím vám: Toho sa bojte!“ (Lk 12, 4–5)

K tomuto biblickému príkazu sa viaže zásadné praktické pravidlo: **Bod, z ktorého niet návratu** (*the point of no return*).

Mnoho kresťanov si hovorí: „Počkajme. Ešte to nie je také zlé. Ozveme sa až vtedy, keď to bude úplne jasné a zjavné každému.“

To je fatálna ilúzia. Ak budete čakať so spustením poplachu dovtedy, kým bude totalita a násilie tak zjavné, že o ňom nebude pochybovať nikto, **už ste prehrali**. Vtedy už inštitúcie nefungujú, hranice sú zatvorené a oponenti sedia vo väzení. Radšej zniesť celoživotné obvinenie, že ste varovali priskoro a zbytočne dramatizovali, než zo zbabelosti a strachu z posmechu premeškať chvíľu, kedy bolo ešte možné zlo zastaviť.

2. Odmietnite participovať na lži Václav Havel vo svojej slávnej eseji *Moc bezmocných* (1978) opísal mechanizmus posttotalitného režimu na príklade vedúceho zelovocu, ktorý si každý rok dáva do výkladu medzi cibuľu a mrkvu heslo „Proletári všetkých krajín, spojte sa!“. Zelovocár tomu heslu neverí, je mu ľahostajné, no dáva ho tam preto, aby mal pokoj, aby deti mohli študovať a aby nemal problémy s režimom. Týmto drobným ústupkom sa však stáva spoluvinníkom a stavebným kameňom celého systému lži.

Havel sa pýta: Čo sa stane, ak zeleninár jedného dňa povie: „Už dosť. Už si to heslo do výkladu nedám. Nebudem predstierať to, čomu neverím“? V tej chvíli vykročí do pravdy. Režim ho potrestá, no on svojím postojom rozbije ilúziu totality.

My musíme urobiť presne to isté: - Nesmieme používať vymyslený, manipulovaný jazyk ideológie. - Nesmieme v zamestnaní podpisovať lojálne vyhlásenia k zvrátenostiam. - Nesmieme zo zbabelosti mlčať, keď sa v našej prítomnosti hanobí pravda a mrzačia deti.

Lepšie je stratiť prácu s čistým svedomím, než si udržať plat a zapredať pravdu.

3. Odpovedajte s láskou, ale bez kompromisu Náš boj nie je bojom nenávisti proti nenávisti. Apoštol Peter píše kresťanom, ktorí žili pod tyraniou pohanského rímskeho impéria:

„Ale Pána, Krista, posväťte vo svojich srdciach. Buďte stále pripravení k obhajobe pred každým, kto by od vás žiadal, aby ste vydali počet z nádeje, ktorú máte, ale robte to v tichosti, s bážňou a dobrým svedomím, aby tí, čo znevažujú váš dobrý spôsob života v Kristovi, boli zahanbení v tom, z čoho vás ohovárajú.“ (1 Pt 3, 15–16)

Na inkvizíciu neodpovedáme agresiou, vulgarizmom ani politickým fanatizmom. Odpovedáme pokojnou, neochvejnou, láskavou a inteligentnou pravdou. Ľudia,

ktorí presadzujú tieto ideológie, nie sú našimi úhlavnými nepriateľmi; sú to oklamané duše, otroci hriechu, ktorí zúfalo potrebujú to isté evanjelium milosti, aké zachránilo nás.

4. Dôverujte konečnému víťazstvu Kráľa Cirkev Ježiša Krista má v odolávaní totalitným systémom dvetisícročné skúsenosti.

Pozrite sa do spätného zrkadla dejín: Rímske impérium hádzalo kresťanov levom v Koloseu a rímski cisári sa vyhlasovali za bohov. Kde je dnes Rímska ríša? Jakobíni vo Francúzsku zrušili sedemdnový týždeň, zaviedli kult Rozumu a gilotínou stínali kňazov. Kde sú dnes jakobíni? Adolf Hitler vyhlásil Tisícročnú ríšu a chcel vykoreniť biblické kresťanstvo. Ríša trvala dvanásť rokov a skončila v troskách bunkra. Sovietsky zväz mal štátny ateizmus ako oficiálnu doktrínu, boril chrámy a posielal veriacich na Sibír. Dnes Sovietsky zväz neexistuje, no v Moskve a Kyjeve sa stále slávia bohoslužby.

Všetky tieto totalitné modly mali v rukách armády, tajnú políciu a neobmedzenú štátnu moc. Všetky sa zaprisahávali, že Cirkev Ježiša Krista vymažú z mapy sveta.

A kde je Kristova Cirkev dnes? Stále tu stojí. Kráča dejinami, krstí nových učeníkov, láme chlieb a zvestuje, že Ježiš Kristus je Pán.

Nová inkvizícia nie je silnejšia než Nero, Robespierre, Hitler či Stalin. Je to len ďalšia dočasná, krehká pý-

cha človeka, postavená na piesku lži. Zosype sa rovnako ako všetky pred ňou.

Preto stojme pevne. S úsmevom, s odvahou, bez strachu a s pohľadom upretým na Toho, ktorý povedal: „*Na svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!*“ (Jn 16, 33).

Záverečná sentencia

Totalita nezačína ostnatým drôtom ani väzenskými múrami; začína v momente, keď spoločnosť uverí, že vyslovenie pravdy je zločinom a poslušnosť lži je základným znakom slušného človeka.

Záver

„A tak keďže prijímame neotrasiteľné kráľovstvo, zachovávajme si milosť a pomocou nej slúžme Bohu s úctou a bážňou, aby sme sa mu páčili. Veď náš Boh je stravujúci oheň.“

– List Židom 12, 28–29

„Stojíme na správnej strane dejín. Starý poriadok sa nezvratne rozpadá a žiadna spiatočnícka dogma nemôže zastaviť príchod novej, oslobodenej globálnej spoločnosti.“

– Vyhlásenie z medzinárodného fóra o spoločenskom pokroku (2023)

Diagnóza reality: Čo sme videli v piatich dejstvách

V tejto knihe sme spoločne prešli piatimi honosnými komnatami moderného sekulárneho chrámu. Nazreli sme za kulisy nablýskaných mediálnych fasád, prečítali sme drobný text pod zmluvami technologických korporácií a dešifrovali sme zdrojový kód civilizácie, ktorá sa s nebývalou pompou rozhodla uskutočniť najstarší sen ľudstva: postaviť **Kráľovstvo bez Kráľa**.

Čo sme v týchto komnatách videli?

V prvej kapitole sme spoznali **salónnych oligarchov a technologickú elitu so šampanským v ruke a Marxom**

na tričku. Videli sme triedu miliardárov a manažérov, ktorí akumulujú bezprecedentný kapitál v nekompromisnom globálnom kapitalizme, no svoje morálne svedomie a spoločenský status si vykupujú nákupom moderných odpustkov v podobe progresívnych hesiel. Odhalili sme ich cynizmus: ich deklarovaná „láska k utláčaným“ vyprchá v tej sekunde, keď sa bežný pracujúci človek vzoprie ich sociálnemu inžinierstvu a odmietne sa vzdať svojej viery a tradícií. Vtedy sa z usmievacích filantropov stávajú arogantní sudcovia, ktorí bežným ľuďom pohrdajú ako „zaostalými fašistami“.

V druhej kapitole sme odhalili **ukradnutú apoštoliskú Cirkev a popretý pád človeka.** Ukázali sme, ako si moderný humanizmus prisvojil vznešené kresťanské kategórie – lásku k blížnemu, bratstvo, rovnosť, starostlivosť o chudobných –, no cynicky z nich vymazal to podstatné: Boha Stvoriteľa a realitu hriechu. Pokus sekulárnych ideológov vybudovať prvokresťanskú *koinoniu* bez moci Svätého Ducha sa zakaždým premenil na tragédiu. Pretože ak človeka vyhlásite za vnútorne dobrého a odmietnete biblickú diagnózu jeho hriešnosti, každé vaše úsilie o raj na zemi zákonite skončí v slepej uličke: buď v totalitnom terore štátnej byrokracie, alebo v pokryteckej fraške kaviarenskej solidarity.

V tretej kapitole sme sa pozreli do tváre **hadiemu pokušeniu 2.0 a vzbure proti stvorenému telu.** Analyzovali sme fenomén expresívneho individualizmu, v kto-

rom si človek privlastnil právo definovať samotnú realitu a morálny zákon. Videli sme dve krvavé obete na oltári tohto sebastvorenia: nenarodené deti, ktorých životy sú likvidované v mene bezohľadnej osobnej autonómie, a dospievajúcu mládež, ktorej zdravé telá mrzačí novodobé kňazstvo genderovej chirurgie. Zistili sme, že odmietnutie statusu stvorenia neprinieslo človeku božskú slobodu, ale bezprecedentnú epidémiu úzkostí, depresí a existenciálnej prázdnoty.

Vo štvrtej kapitole sme konfrontovali **kastrovaného boha kaviarní**. Rozobrali sme morálny terapeutický deizmus – náboženstvo moderného Západu, ktoré nahradilo živého, svätého Hospodina bezzubým kozmickým terapeutom. Pochopili sme, prečo tento boh bez hnevu a bez svätosti nedokáže nikoho zachrániť: pretože tam, kde niet spravodlivého Božieho hnevu na zlo, tam niet spravodlivosti pre obete. A kde niet hriechu a zatratenia, tam je krvavá obeta Ježiša Krista na kríži len nezmyselnou a zbytočnou fraškou.

A v piatej kapitole sme stáli tvárou v tvár **novej inkvizícii**. Analyzovali sme zbraň Marcuseho „represívnej tolerancie“, sémantickú manipuláciu s konceptom „nenávisťného prejavu“ a mechanizmus korporátneho cancel culture. Pochopili sme, prečo totalitná mašinéria nemôže kresťanov nechať na pokoji: pretože človek vo vzbure zápasí s vlastným nečistým svedomím a neznesie prítomnosť čo i len jediného svedka, ktorý odmietne tliekať jeho lži.

Keď si poskladáme tieto čriečky dokopy, vidíme pred sebou ucelený, desivý monument. Moderný sekulárny svet nestavia neutrálny priestor pre všetkých. Buduje komplexný, totalitný náboženský systém. Je to novodobá Babylonská veža, postavená na technológii, pýche, odmietnutí Boha a oslave človeka.

Zrkadlo prorockých dejín: Daniel 2 a sen o kolose na hlinených nohách

Ak sa na tento monument pozeráme iba telesnými očami – cez televízne správy, sociálne siete a uznesenia nadnárodných inštitúcií –, človek môže veľmi ľahko prepadnúť pocitu bezmocnosti a zúfalstva.

Zdá sa, že táto kultúrna mašinéria je nezastaviteľná. Má v rukách stámiliardy dolárov technologických gigantov, má kontrolu nad vzdelávacím systémom od mater-ských škôl po univerzity, má monopol na mediálny naratív a podporujú ju armády právnikov a štátnych úradníkov. Kresťan v modernom svete sa často cíti ako bezvýznamný cudzinec, zahnaný do kúta, ktorého hlas nikto nepočúva a ktorého svet považuje za vyhynutý relikv minulosť.

Biblia nás však učí, že pravá povaha reality sa nikdy neodráža v prieskumoch verejnej mienky ani v siločiach svetskej moci. Písmo nás vedie k tomu, aby sme

sa na beh dejín pozreli očami viery a prorockého zjavenia.

Otvorme druhú kapitolu knihy proroka Daniela.

Ocitáme sa v šiestom storočí pred Kristom. Staroveký Babylon je v zenite svojej slávy. Kráľ Nabuchodonozor – neobmedzený vládca vtedajšieho známeho sveta – sedí vo svojom paláci z glazovaných tehál, obklopený višutými záhradami, mohutnými hradbami a neporaziteľnou armádou. Jednej noci má však kráľ sen, ktorý ním otrasie tak hlboko, že nemôže spať. Zvolá všetkých mágov, veštcov a mudrcov, no nikto z nich nedokáže sen odhaliť ani vyložiť.

Až pred neho predstúpi mladý židovský zajatec Daniel. Daniel sa neopiera o vlastnú genialitu; vzdáva slávu Bohu na nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá. A potom kráľovi opisuje videnie:

„Ty, kráľ, videl si akúsi mohutnú sochu. Tá socha bola veľká a jej lesk bol veľmi silný; stála pred tebou a jej výzor naháňal strach. Jej hlava bola z rýdzeho zlata, prsia a ramená zo striebra, brucho a bedrá z bronzu. Jej nohy boli zo železa a chodidlá čiastočne zo železa a čiastočne z hlíny.“ (Dan 2, 31–33)

Tento monumentálny kolos z Nabuchodonozorovho sna nebol len predpoveďou štyroch konkrétnych starovekých impérií (Babylon, Médsko-Perzia, Grécko a Rím).

Bol **univerzálnym symbolom celej politickej a kultúrnej pýchy padlého ľudstva**. Zobrazoval človeka, ktorý sa pokúša postaviť svoju vlastnú nesmrteľnosť a svoje vlastné kráľovstvo bez ohľadu na Stvoriteľa. Socha pôsobila majestátne, žiarivo a desivo. Každý, kto sa na ňu pozrel, mal pocit, že bude stáť večne.

Všimnite si však jej konštrukciu. Zlato, striebro, bronz, železo... a na samom spodu: **chodidlá zo železa a hliny**.

Železo nesie hrubú moc, technologickú silu, vojenský a legislatívny aparát. Hlina zosobňuje krehkosť, nestabilitu, nekonzistentnosť a morálny úpadok. A Daniel hovorí: *„To, že si videl železo zmiešané s ílovitou hlinou, znamená, že sa síce budú medzi sebou miešať, ale nebudú súdržní, tak ako sa železo nespojí s hlinou.“* (Dan 2, 43).

Pozrite sa na dnešný sekulárny svet! Či to nie je presný obraz chodidiel zo železa a hliny? - Na jednej strane vidíme brutálnu železnú silu: digitálnu cenzúru, štátne regulácie, policajné vyšetrovania názorov, ekonomický tlak a korporátne sankcie. - Na druhej strane vidíme totálnu hlinenú krehkosť: kultúru postavenú na chvejivých emóciách, psychologickej labilite, popieraní biológie a neschopnosti uniesť čo i len najmenší nesúhlas.

Železo a hlina sa nedokážu spojiť. Systém, ktorý má v rukách najmodernejšie technológie sveta, no vnútorne stojí na biologickej lži a morálnom rozklade, nemá žiadnu skutočnú stabilitu. Je to obor na hlinených nohách.

A čo sa stalo s kolosom v Nabuchodonozorovom sne?

Pozrite sa na vyvrcholenie:

„Díval si sa, až sa bez zásahu rúk odštiepil kameň a zasiahol chodidlá sochy, čo boli zo železa a z hliny, a rozdrvil ich. Potom sa železo, hlina, bronz, striebro a zlato naraz rozdrvili a boli ako plevy z letnej holohumnice; zdvihol ich vietor a nikde sa už nenašli. Z kameňa, čo zasiahol sochu, stal sa veľký vrch a zaplnil celú zem.“ (Dan 2, 34–35)

Daniel potom kráľovi vykladá význam tohto kameňa:

„V dňoch týchto kráľov Boh nebies dá povstať kráľovstvom, ktoré bude trvať naveky, nebude zničené a nebude patriť inému ľudu. Rozdrví všetky tie kráľovstvá a skoncuje s nimi, ono však bude stáť naveky.“ (Dan 2, 44)

Tento kameň, odťatý zo skaly bez zásahu ľudských rúk, je **Ježiš Kristus a Jeho večné Kráľovstvo**.

Kameň nebol produktom ľudskej politiky. Nebol výsledkom sociálnej revolúcie. Prišiel zhora, z vôle živého Boha. A keď tento kameň udel do hlinených chodidiel sochy, celá táto pyšná, oslnivá a desivá ľudská stavba sa nezrútila po častiach – rozpadla sa na prach v jedinom okamihu. Písmo hovorí, že všetky tie pyšné ríše boli ako plevy, ktoré odfúkol vietor, a nezostala po nich ani stopa.

A kameň sa stal vrchom, ktorý naplnil celú zem.

To je neúprosná pravda dejín. Žiadna ríša postavená na vzbure proti Bohu nepretrvala. Kde je dnes zlatý Babylon? Leží v troskách irackej púšte. Kde je mocný Rím, ktorý hádzal kresťanov šelmám? Zostali po ňom len rozpadnuté stĺpy pre turistov. Kde je Sovietsky zväz, ktorý sa zaprisahal, že dobuduje vedecký ateizmus a ukáže posledného kňaza v televízii? Zmizol z mapy sveta za jediný týždeň.

A presne taký istý osud čaká dnešný liberálny progresivizmus, transhumanistické elity a ich novú inkvizíciu. Môžu vlastniť médiá, môžu meniť zákony, môžu nútiť ľudí kľakať pred ich vlajkami. No ich socha stojí na hline. A stačí jeden dotyk Kristovho súdu a celá táto pyšná stavba sa premení na plevy, ktoré rozfúka vietor.

Povolanie v exile: Ako žiť a víťaziť v modernom Babylone

Ako máme teda žiť my, ktorí patríme Kristovi, kým tento svet ešte stojí? Čo od nás Kráľ očakáva v čase, keď sa temnota okolo nás zahusťuje?

Písmo nás nevolá k panike, ani k zúfalstvu, ani k ozbrojenému odporu, a už vôbec nie k zbabelému úteku do pohodlného kresťanského geta. Povoláva nás k postoju, aký mal Daniel, jeho priatelia a celé generácie verných veriacich v babylonskom exile.

Tu sú štyri praktické a duchovné imperatívy pre život v modernej kultúre:

1. Upevnite svoju vernosť Kráľovi a zbavte sa strachu

Prvou povinnosťou kresťana je pochopiť, komu patrí jeho konečná lojalita. Naše občianstvo nie je v Bruseli, vo Washingtone, ani v Bratislave; naše občianstvo je v nebesiach (Fil 3, 20).

Keď si uvedomíte, že sedíte pod vládou Kráľa, ktorému bola daná všetka moc na nebi i na zemi (Mt 28, 18), strach stráca svoju silu. Prestaňte sa báť zlostných pohľadov na poradách. Prestaňte sa báť personálnych komisií. Prestaňte sa báť nálepiek, ktorými vás častujú liberálne médiá. Ten, ktorý je vo vás, je väčší než ten, ktorý je vo svete (1 Jn 4, 4). Žite s vedomím, že aj keby vás tento svet pripravil o kariéru, majetok či slobodu, nemôže sa dotknúť vášho večného dedičstva.

2. Uplatňujte pravidlo: Nežít s klamstvom

Keď Alexander Solženicyn v roku 1974 opúšťal Sovietsky zväz, zanechal svojim krajanom esej s jednoduchým, no revolučným posolstvom: *Nežiť s klamstvom*.

Solženicyn napísal, že totalitný režim nepotrebuje, aby ste jeho lžiam verili celým srdcom. Stačí mu, ak predstierate súhlas. Ak mlčíte, keď by ste mali hovoriť. Ak podpisujete vyhlásenia, ktorými vnútorne pohrdáte. Ak tliekate prejavom, o ktorých viete, že sú podvodom. Týmto drobným kompromisom sa človek

stáva článkom reťaze, ktorá drží totalitu pri moci.

Václav Havel to doplnil svojím konceptom „života v pravde“.

Naša odpoveď na moderný tlak musí byť jasná: - Nikdy nepoužívajte zmanipulovaný ideologický jazyk. Nenazývajte biologického muža ženou len preto, aby ste sa vyhli konfliktu. - Nikdy nenazývajte usmrtenie nenarodeného dieťaťa „zdravotnou starostlivosťou“. - Nikdy nezatlieskajte ideológii, ktorá mrzačí deti a ničí rodinu. - Hovorte pravdu. Pokojne, s úsmevom, bez nenávisťi, ale s neochvejnou pevnosťou. Keď sa vás opýtajú, povedzte jasne, čo učí Písmo a čo hovorí zdravý rozum. Pravda vyslovená s láskou má v sebe obrovskú výbušnú silu, ktorej lož nedokáže dlho vzdorovať.

3. Budujte paralelné štruktúry a skutočnú koinoniu

Kresťanský disident a filozof Václav Benda za komunistického režimu sformuloval koncept „paralelnej polis“. Hovoril: Nemôžeme čakať, kým sa oficiálne inštitúcie spamätajú. Musíme začať budovať vlastné, paralelné štruktúry – vlastnú kultúru, vlastné vzdelávanie, vlastné siete vzájomnej pomoci.

V čase, keď verejné školy indoktrinujú deti genderovou ideológiou a štátne inštitúcie sa stávajú nástrojom novej inkvizície, Cirkev musí znova objaviť svoju silu: - **Zakladajme a podporujme kresťanské školy** – vrátane škôl postavených na klasickom vzdelávaní (trívium: gramatika, logika, rétorika), ktoré učí deti myslieť, nie

opakovať ideologické heslá –, kde sa deťom odovzdáva pravdivý obraz Boha, človeka a sveta. Ak je to potrebné, vyučujme svoje deti doma. Nedovoľte modernému Babylonu, aby vychovával vaše deti. - **Vytvárajme hlboké, autentické zborové spoločenstvá.** Cirkev nesmie byť len nedeľným divadlom, kde si vypočujeme tridsaťminútovú kázeň a odídeme domov. Musí byť skutočnou rodinou, kde si navzájom pomáhame ekonomicky, prakticky a duchovne. Keď niekto príde o prácu pre svoju vernosť pravde, zbor sa musí postarať o jeho rodinu. - **Podporujme kresťanských podnikateľov, lekárov a remeselníkov.** Vytvárajme ekonomické väzby, ktoré nebudú závislé od ESG skóre a korporátnej lojality.

4. Svedčíte o milosti a hlásajte evanjelium o Kráľovstve A nakoniec – to najdôležitejšie: Nikdy nezabúdajme, prečo tu sme.

Naším cieľom nie je viesť kultúrnu vojnu pre samotné víťazstvo v politike. Naším cieľom je **záchrana ľudských duší pre večnosť.**

Ľudia, ktorí dnes presadzujú tieto zvrátené ideológie – mladé dievčatá s odrezanými prsiami, chlapci zmätnutí z vlastnej identity, manažéri vykupujúci si svedomie v kaviarňach, ba dokonca aj samotní ideológovia v televíznych štúdiách –, nie sú našimi úhlavnými nepriateľmi. Sú to väzni. Sú to otroci hriechu, oklamaní prastarou haďou lžou. Sú to doráňané, zúfalé duše, ktoré márne hľadajú pokoj a lásku tam, kde je len prázdnota a smrť.

Oni nepotrebuju náš cynický posmech. Nepotrebuju našu povýšenosť.

Zúfalo potrebujú vidieť **skutočnú alternatívu**. Potrebujú vidieť kresťanské rodiny, ktoré držia spolu v láske a úcte. Potrebujú vidieť mladých kresťanov, ktorí sú čistí, vyrovnaní, odvážni a plní radosti. A predovšetkým, potrebujú počuť nefalšované evanjelium: Že existuje svätý Boh, ktorý vidí každé ich zlyhanie, no ktorý ich miloval tak nevýslovne, že poslal svojho jednorodeného Syna na kríž, aby za nich zaplatil plnú cenu. Že pokánie nie je trestom, ale bránou k uzdraveniu. A že v Kristovi môžu nájsť odpustenie, pokoj, novú identitu a večný život.

Finálna sentencia

Všetky ľudské Babylonské veže v dejinách začínali pyšnými heslami o pokroku, svetlých zajtrajškoch a oslobodení človeka, a všetky bez výnimky skončili zmätením jazykov, cenzúrou, troskami a prachom; neotrasiteľné, slávne a večné zostáva jedine to Kráľovstvo, ktorého neporaziteľným základom, zvrchovaným vládcom a večným Kráľom je Ježiš Kristus.

Tiráž

Erik Meliška

Kráľovstvo bez Kráľa. O salónnych marxistoch, ukradnutej Cirkvi a novej totalite v mene slobody

Edícia Kráľovstvo

Text © 2026 Erik Meliška

Obálka a ilustrácie © 2026 TriSoft Forever s.r.o.

Slovak edition © 2026 TriSoft Forever s.r.o.

Vydalo vydavateľstvo TriSoft Forever s.r.o., 2026,
1. vydanie.

Jazyková korektúra: s podporou AI

Grafická úprava a sadzba: TriSoft Forever s.r.o.

kniznica.ixy.sk · vydavatelstvo@trisoft.sk

Ako táto kniha vznikla

Túto knihu sme vytvorili s výraznou pomocou nástrojov umelej inteligencie. Píšeme to otvorene, aby ste vedeli, čo držíte v ruke.

Čo urobil človek. Námet a myšlienkový základ knihy, jej stavbu, zadanie pre každú kapitolu, rozhodnutia o tom, čo v texte zostane a čo ide preč, a schválenie finálnej podoby pred vydaním. Bez tejto časti by kniha nevznikla – žiadny nástroj si ju nevymyslel sám.

Čo urobila umelá inteligencia. Prvé znenie kapitol podľa zadaní, redakčné pripomienky a revízie, jazykovú korektúru, ilustrácie a obálku.

Kto za to zodpovedá. Za obsah knihy – za jej tvrdenia, fakty aj prípadné chyby – zodpovedá autor a vydavateľ TriSoft Forever s.r.o., nie použitý nástroj. Fakty a údaje v texte sme overovali v recenznom kroku, ktorý robila AI.

Podiel AI: text – prvý draft a korektúra · ilustrácie – generované